

Giới thiệu Sáng Sớm Hôm Sau

Một câu chuyện đúng theo nghĩa câu ông ăn chả bà ăn nem.

Nếu anh đã biết ra ngoài tìm gái phản bội tôi thì tại sao tôi phải chung thủy với anh.

Nếu anh đã vậy thì tôi sẽ ngủ với bạn anh.

Thịt vẫn~ thịt vẫn có nội dung~ nội dung trào máu mũi~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chệch đường ray

Tri Ý bị cảm sùng.

Đối phương trước đó vừa gửi tôi một tấm ảnh giường chiếu thị uy, lúc sau tin nhắn ân ái của Trương Nhất Minh vẫn đúng hẹn tới, cô vẫn như thường, trả lời lại: Em cũng nhớ anh.

Mất một lúc mới đứng dậy, có lẽ do ngồi quá lâu mà khi đứng lên trước mắt đột nhiên tối sầm lại, nhắm mắt vài giây, chờ cảm giác khó chịu qua đi, có chút quên mất trước đó đứng lên định làm gì.

Dừng trước bàn một lúc, Tri Ý mới nhớ ra tìm đến dưới gối móc ra một bao thuốc lá, trường học vừa cho nghỉ hè, bạn cùng phòng về nhà cá, cũng không cần lén lút lút, trực tiếp rút ra hút.

Cô cùng Trương Nhất Minh ở bên nhau, tính đi tính lại cũng đã bốn năm, từ lớp 11 đến bây giờ, nếu nói "Bảy năm ngựa ngáy" cũng coi như đã qua hơn nửa, hẳn chệch đường ray* cũng xem như chuyện có thể xảy ra.

*Chệch đường ray: Tiếng lóng, chỉ hành vi ngoại tình.

Chỉ là.....

Tri Ý lại mở điện thoại ra liếc nhìn dãy số vừa gửi cho cô cái ảnh kia, cô không biết dãy số này, nhưng đem gõ lên Weixin tìm kiếm lại nhảy ra một khuôn mặt quen thuộc - Lương Tịnh lớp kế bên.

Quan hệ của Lương Tịnh và Tri Ý không phải chuyện ngày một ngày hai.

Bắt đầu từ năm nhất, hề là hoạt động nào có Tri Ý tham gia, Lương Tịnh cũng nhất định báo danh, cô ta tham gia cũng chả sao nhưng lại không biết một tìm Tri Ý gây phiền phức, khiến cho Tri Ý không nhận được nghỉ, mình không cẩn thận làm việc gì đắc tội đến Lương Tịnh rồi?

Sau này Tri Ý mới biết, Lương Tịnh có địch ý đối với nàng chỉ đơn giản do một câu bình luận nhạt nhẽo của bọn nam sinh: Lương Tịnh đẹp thì đẹp thật, nhưng đem so với Tri Ý lớp bên cạnh vẫn kém một chút.

Nồi* từ trên trời úp xuống, Tri Ý cũng cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa bức, nhớ lại lúc đó Trương Nhất Minh còn an ủi cô: Tức giận với loại người như thế làm gì, không đáng hại đến thân thể.

*Đội nồi: Tiếng lóng trên mạng, chỉ việc người vô tội bị chỉ trích, ghét bỏ do những lời đàm tiếu vô nghĩa.

Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy rất buồn cười, loại người như thế? Loại người thế nào? Loại người có thể cùng anh ta lên giường sao?

Trong phòng không bật đèn, tàn thuốc màu đỏ tươi lúc ẩn lúc hiện Tri Ý phun ra ngậm khói cuối cùng, sau đó để tay lên bàn cứ như vậy nhìn tàn thuốc chậm rãi biến mất hầu như không còn, đến tận khi làm đổ cả ngón tay giữa của cô.

Đứng dậy dọn dẹp dấu vết dưới sàn nhà, lại mở cửa sổ thông khí một chút. Lúc này đã không còn sớm, ngày nghỉ lễ trong trường chỉ có ít người, bên dưới ký túc xá người qua lại cũng không nhiều như ngày thường.

Tri Ý tựa ở bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, cũng không biết mình nhìn cái gì ở đó, chỉ là thường có trạng thái như vậy, thả lỏng đầu óc, không muốn nghĩ gì.

Vì thế trong lúc lơ đãng nhìn thấy người kia ở bên dưới, cô cũng hơi ngẩn ra.

Người kia hiển nhiên cũng nhận ra, tầm mắt như có như không còn dừng lại vài giây trên mặt cô, có điều cũng chỉ vài giây, sau đó hắn liền ôm cô gái bên cạnh rời đi.

Tri Ý nhìn theo hắn một lát, sau mới thu hồi tầm mắt đóng cửa, lúc xoay người theo bản năng mà vịn vào ngón tay, ảm ướt, dính dính.

Người vừa rời —— cô biết, là "anh em" mà Tường Nhất Minh thường xuyên treo trên miệng.

.....

Đi thật xa khỏi ký túc xá nữ, Tần Tranh vẫn mang theo bộ dạng mắt tập trung, Tần Ninh không nhận được lườm hắn, xong lại cầu Tần Tranh một cái: "Anh, em đang nói với anh đấy, có đi ăn bánh ngọt hay không đấy?!"

Tần Tranh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, mí mắt nhàn nhả nhấc lên, dửng dưng bất cần: "Anh nói tật xấu của cô bao giờ mới đổi được đây?"

Đáp lại hắn tất nhiên lại là một cái liếc mắt của Tần Ninh: "Quản nhiều vậy! Anh đó, sau này đi qua ký túc xá nữ có thể đừng kéo người ta đi không, anh ——"

Tần Ninh nói đến đây lại dừng một chút, lát sau mới giả vờ lơ đãng chế giễu một câu: "Anh cũng lớn rồi đấy, thừa trước khi tốt nghiệp mau mau tìm bạn gái đi, chờ đến khi tốt nghiệp rồi mới quay đầu tìm kẻ định bị người ta cười cho chết!"

Tần Tranh lần này đến mí mắt cũng chẳng muốn nhấc, trực tiếp trả cho cô một nụ cười không rõ ràng, cười đến trong lòng Tần Ninh không khỏi hồi hộp, xong luôn, dễ là vẫn còn thích người ta lắm.

Đi thêm một chút, Tần Ninh cuối cùng không nhận được, lẩm miệng nhắc nhở một câu: "Anh, người ta có bạn trai rồi nhì?" Không chỉ có bạn trai, mà người bạn trai kia còn là bạn cùng phòng của vị trước mặt cô đây.

Tần Tranh lần này đúng là không nhận được cười: "Thì sao?"

Tần Ninh cũng bị câu "Thì sao" này của hắn làm cho câm nín, góm thật, yêu ai không yêu lại đi yêu hoa đã có chủ.

Ho nhẹ một tiếng, Tần Ninh suy nghĩ tìm từ: "Này —— đào góc tường nhà người ta, không tốt lắm đâu."

Đào góc tường? Tần Tranh nở nụ cười, vậy hắn cũng phải đào bằng được mới thôi a.

.....

Lúc Tần Tranh về đến ký túc xá, trong phòng còn mở đèn, vừa nãy ra ngoài vội vàng, hắn quên đóng cửa, bây giờ trở lại không hiểu sao cửa đã khép.

Đốt một điều thuốc tựa lên tường, giương mắt là có thể nhìn thấy bức ảnh kia trên bàn Tường Nhất Minh, là ảnh hắn chụp cùng với Tri Ý, đồng phục học sinh hai màu xanh trắng, khuôn mặt ngây ngô, hết thấy đều tuyên bố những năm tháng thanh xuân chỉ thuộc về bọn họ.

Đến tận khi hút xong một điều thuốc Tần Tranh mới thu hồi tầm mắt, bất ngờ nhớ lại lần đầu nhìn thấy tấm ảnh kia.

Từ lúc hắn vào phòng này ở, bức ảnh hai người bọn họ chụp chung vẫn được Tường Nhất Minh đặt tại chỗ đó.

Rất bất mắt, cũng rất —— khoe khoang.

Cũng vì thế cô gái xinh đẹp tên là Tri Ý kia trở thành đề tài trong những câu chuyện của Tường Nhất Minh, trong một khoảng thời gian dài, cô ấy cũng là đề tài duy nhất sau khi tắt đèn trong phòng ký túc xá bọn họ.

Tần Tranh rất ít khi tham dự vào câu chuyện, lúc đó nghe bọn họ dùng những ngôn ngữ bản thủ, hắn chỉ cảm thấy buồn cười, cô bé kia có biết không? Biết rằng mình yêu phải một kẻ rác rưởi.

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mượn bột lửa

Tần Tranh thích Tri Ý? Cũng không hẳn, dù sao lúc bắt đầu, hắn còn nhìn cô bé này không hợp mắt.

Khi đó bọn họ gặp qua mấy lần, bạn cùng phòng hò nhau đi ăn, Tường Nhất Minh đương nhiên phải mang cô tới ra mắt. Ấn tượng đầu tiên của Tần Tranh với Tri Ý không tính là tốt, đẹp thì đúng là đẹp, chỉ là vừa lạnh lùng vừa cao ngạo.

Tần Tranh cảm thấy, con gái ấy mà, nhất là những cô gái xinh đẹp kiểu này, bị nhiều người tăng bốc đến không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, lạnh một chút, kiều một chút cũng cho qua, nhưng mà kiều đến độ này, có chút ra vẻ.

Đúng, lúc đó hẳn chỉ cảm thấy cô bé này rất thích giả bộ, cái kiểu coi trời bằng vung trên mặt lại giả vờ vân đạm phong khinh, đáng về tiên nữ khinh mạn không dính khói bụi trần gian. A, lời này là mấy người kia trong ký túc xá của hắn đánh giá. Tần Tranh nghe xong khoe miệng chỉ cười nhạt, không hòa theo cũng không phản bác.

Sau đó, cũng không biết là Trương Nhất Minh không muốn mang vị "tiên nữ" này đi chơi, hay là vị "tiên nữ" kia không muốn giao du với "phàm phu tục tử" bọn họ, một thời gian dài, hắn không gặp được Tri Ý, thậm chí —— trong trường học cũng rất ít khi nhìn thấy cô.

Lần thứ hai gặp lại Tri Ý quả thực khiến Tần Tranh giật mình.

Cô thay đổi rất nhiều, thậm chí có thể nói là biến hóa triệt để, mái tóc vốn dài bị cô cắt rất ngắn, ngắn đến mức hắn có thể nhìn kiểu tóc đó mà gọi cô một tiếng "người anh em", phong cách thời trang trước sau như hai người khác nhau, trong trung tính lại mang chút gợi cảm, trong gợi cảm lại có chút lạnh lùng, phối hợp với dáng vẻ "chán đời" của cô, nói thế nào nhỉ, rất gây hứng thú, khiến người ta —— có kích động muốn chiếm hữu.....

Tần Tranh nghĩ ngày ấy hẳn là hắn bị điên, cả đêm tâm tư đều đặt trên người cô, từ động tác gờ tay nhắc chân đến một cái nhíu mày, một nụ cười, mỗi phút mỗi giây, cũng làm cho hắn hận không thể khắc vào trong lòng, cảm giác đó không cách nào nói rõ, bởi vì chưa từng có, nên không cách nào diễn tả được.

Đến cả khi cô đi rửa tay hắn như bị ma xui quỷ khiến đứng dậy đi theo, sau đó —— bất ngờ thấy được cô vui mình trong góc nuốt mây nhả khói.

Tầm mắt của bọn họ nhìn nhau vài giây, cũng chỉ là vài giây mà thôi. Mặc dù bị hắn bắt gặp, Tri Ý cũng chẳng hề giật mình, không có quá nhiều dao động, thái độ đối với hắn xa lạ đến không thể xa lạ hơn.

Bọn họ cũng không tính là thân quen, nếu như không có Trương Nhất Minh, có khi hiện tại hắn còn không biết trên đời này có cô.

Mà cũng không hẳn, trường học không quá lớn như vậy vẫn sẽ có khả năng cho hắn gặp được cô..... Tần Tranh cảm thấy bản thân có chút điên rồ, có lẽ hắn nên trở về uống thêm vài chén rượu, uống đến say như chết, sau đó tỉnh rượu rồi, nói không chừng sẽ lại bình thường.

Hắn nên về xem lại thôi, dù sao đây có thể chỉ là hứng thú nhất thời, không thể hiện cái gì, huống hồ —— cô ấy đã có bạn trai. Nhưng Tần Tranh cũng rõ ràng rằng từ lúc hắn theo Tri Ý đi ra đến đây hắn liền biết, mình xong rồi.

Lúc Tần Tranh đến gần, Tri Ý hơi nhíu nhíu mày khó mà nhận ra, liếc mắt nhìn thấy người kia đứng trước mặt cô, đột ngột hỏi một câu: "Có thuốc lá không?" Giọng nói có vẻ rất tự nhiên, nhưng lại có chút run rẩy như có như không.

Ánh mắt hắn tùy tiện đến gần, làm vị khói trong miệng Tri Ý trở nên nhạt nhẽo, rút điều thuốc trong miệng ra, gảy gảy mấy lần, Tri Ý mới ngẩng đầu nhìn người vừa tới.

Hắn dường như rất tự giác không muốn ảnh hưởng đến cô, thậm chí khoe miệng còn hơi nhắc lên, Tri Ý thoáng dừng lại vài giây, cuối cùng vẫn móc thuốc lá ra đưa cho hắn, lúc người kia nhận lấy bao thuốc còn cười ra tiếng: "Thuốc này rất nặng."

Đúng vậy, quả thực rất nặng, hàng cũ giá rẻ, từ cấp ba trung học phổ thông cô đã bắt đầu hút, hít hít một hơi, nuốt mây nhả khói, Tri Ý vẫn trả lời hắn một câu: "Hút quen rồi cũng không nặng lắm."

Chỉ là thái độ lúc này, nghe có chút qua loa.

Tần Tranh không khỏi liếc cô một chút, ngắm nghía bao thuốc lá trong tay, lại lục túi mấy lần, cuối cùng có vẻ không tìm thấy bật lửa, bất đắc dĩ nhìn người trước mặt nở nụ cười: "Xem ra còn phải mượn cả bật lửa."

Thực ra, đến lúc này Tri Ý đã có chút mất kiên nhẫn, cô ra đây hút thuốc vì muốn lảng lạng một mình. Nhưng người này lại đi đến, còn làm như rất thân quen, Tri Ý cũng cảm thấy hơi khó chịu, vì thế khi hắn vừa dứt lời, cô hơi nhíu mày, có chút cố ý trả hắn một câu: "Không khéo rồi, tôi cũng không có bật lửa."

Lời nói này thật hay giả, trong lòng hai người bọn họ đều rõ ràng, Tần Tranh ngược lại cũng không tiếp tục dây dưa, sắc mặt như thường liếc nhìn điều thuốc trong tay sau đó khẽ bóp mấy lần, liền trực tiếp đưa lên miệng.

Tiếp theo —— có chút đột ngột, hoặc có thể nói là cố ý, Tần Tranh cúi đầu sát lại Tri Ý, cứ như vậy —— chạm vào điều thuốc trong miệng cô.

Không gian trong góc không tính là lớn, thậm chí còn hơi chật chội, Tần Tranh đột nhiên tới gần, làm không khí căng thẳng, cũng khiến cho giữa bọn họ trở nên thân mật không hề hở, gần đến mức Tri Ý có thể thấy rõ mặt mình trong mắt hắn, rất trực tiếp, không e dè, đó là một kiểu tình thế ép buộc mà cô không cách nào hình dung.

Tri Ý ghét cảm giác này, cảm giác xâm lược tự nhiên sinh ra trong mắt hắn, cau mày muốn tách ra, chỉ là còn chưa tới kịp rồi đi, người kia đã thức thời lui lại, không biết có phải cố ý hay không, nhìn về phía cô: "Đây không phải có lửa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Em cũng thích đúng không?

Tường Nhất Minh thỉnh thoảng sẽ kể về người "anh em" này trước mặt Trì Ý, gọi là "anh em", cũng chỉ là cách xưng hô mà thôi, không phải quá thân thiết. Dù sao thì Tường Nhất Minh quen ai cũng xưng anh gọi em.

Trì Ý không có ấn tượng gì lắm với Tần Tranh, mà có cũng không phải ấn tượng tốt. Những thứ Tường Nhất Minh kể với cô về hán cơ bản đều không phải chuyện gì hay ho.

Nào là hán cày điều kiện gia đình tốt, kiêu căng ngạo mạn, không xem ai ra gì, rồi thì nói hán ý có gương mặt đẹp trai, hay đi thả thính, đùa bỡn tình cảm con gái nhà người ta.....

Trì Ý lại không ngốc, nhìn ra được Tường Nhất Minh tỏ ra coi thường Tần Tranh nhưng cũng lại có chút âm thầm đổ kị.

Tuy rằng hán hết sức che giấu, nhưng không thể phủ nhận, Tường Nhất Minh ước ao cuộc sống của Tần Tranh, không thì sao mỗi lần bạn cùng phòng bàn nhau đi ăn đều mang cô tới, còn không phải muốn khoe bạn gái với Tần Tranh hay sao.

Trì Ý ban đầu còn chưa nhận ra cái tâm tư đó của Tường Nhất Minh, chỉ thấy hơi là lạ, anh ta lại thích cùng cô làm bộ làm tịch trước mặt người ngoài.

Mãi đến một lần say rượu mới hỏi cô: Có phải con gái bọn em đều thích kiểu đàn ông như Tần Tranh đúng không?

Trì Ý lúc đó không trả lời Tường Nhất Minh, cảm thấy vấn đề này có hơi bất ngờ cũng hơi thừa thãi, thực sự không cần thiết dùng cách này với cô để tìm lại tự tôn đàn ông của mình.

Có điều Tường Nhất Minh lại hiểu lầm sự im lặng ấy, ra vẻ đã hiểu, dùng giọng điệu châm chọc trước nay chưa từng có nói với cô một câu: Em cũng thích nó chứ gì? Xời, con gái các người, đúng là thực tế.

Trì Ý không rõ tâm trạng của mình sau khi nghe câu nói đó, là lời thật lúc say, hay chỉ là anh ta say rượu nói bừa.

Sau khi tỉnh rượu Tường Nhất Minh lại như không nhớ rõ những lời đêm đó, hoặc là vẫn nhớ nhưng lại chỉ giả vờ quên mất mà thôi.....

Tâm tư飄飄, Trì Ý hít liên mấy hơi hết nửa liều thuốc còn lại, mùi khói nồng nặc như tràn vào lục phủ ngũ tạng, cuộn cuộn trong ngực, vừa khó chịu lại vừa có chút khoái cảm tự ngược.

Dập tắt tàn thuốc, Trì Ý không nhìn đến Tần Tranh, phui quần áo cứ thế bước đi, chỉ là trước đó không hiểu sao lại đem bật lửa trong túi ném cho hán.

Mãi đến khi cô đi khuất tầm mắt, Tần Tranh mới cúi đầu nhìn cái bật lửa nhựa trong tay, cũng không biết cô tiện tay lấy chỗ nào, màu sắc quê mùa, mặt trên còn in hình cô gái ăn mặc hở hang.

Nghĩ đến câu "Không có" kia của cô ấy, Tần Tranh không nhịn được cười, lại đem bỏ cái bật lửa này vào túi, làm phát ra tiếng kim loại va chạm, mà va vào chính là bật lửa của hán.

Lần đó xem như lần đầu tiên Tần Tranh chính thức quen biết Trì Ý, mà cũng không tính là quen biết, chỉ là cùng hút thuốc một chỗ thôi, hướng hồ người kia có vẻ không thoải mái lắm nữa cơ. Sau đó bọn họ mặc dù trong trường cũng thỉnh thoảng gặp phải, nhưng cơ bản đều là thoáng qua, mà người ta thậm chí liếc còn chả thèm liếc đến hán.

Có thể nói, ngoại trừ lần đó, giữa bọn họ không có kỷ niệm gì đáng kể cả..... Mà cũng không phải, hình như có một lần, nhưng mà lần này lại có chút khó nói.

.....

Quản lý ký túc xá Đại học S, đối với nam sinh từ trước đến giờ đều rất thoải mái, cơ bản là chỉ cần buổi tối kiểm tra người trong phòng đều có mặt là được, thỉnh thoảng âm ỉ một chút hay là có bạn gái, bạn học nữ ra vào, di quản lý cũng đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Dần dần thường xuyên bắt gặp bạn trai bạn gái ra vào ký túc xá nam, mọi người cũng tập mãi thành quen. Dù vậy, Trì Ý cũng rất ít đến phòng ký túc của Tường Nhất Minh.

Lần đó cũng do không còn cách nào mới đến phòng hán.

Nghỉ hè cô không về nhà, không khéo ngày đó ra ngoài lại quên mang chìa khóa, bạn cùng phòng tất cả đều về quê, đợi một lúc vẫn không thấy người quản lý ký túc đâu, Tường Nhất Minh định dẫn cô về phòng mình chờ một lúc, dù sao buổi tối hai người cũng cùng ra ngoài ăn cơm, hơn nữa không tiện đứng đợi ngoài trời.

Tri Ý im lặng rầu rĩ, kỳ thực lưng áo cô mồ hôi đã ướt dính sát vào người, trời tháng bảy chính hạ, vừa nóng vừa khó chịu.

Tường Nhất Minh thấy Tri Ý không nói lời nào, sau đó cũng hết cách, đành đỡ Tri Ý là người trong ký túc xá đều về nhà hết rồi, chẳng còn ai đâu, em có qua cũng không có ai dèm pha, sau đó Tri Ý mới gạt đầu.

Kỳ thực câu "Chẳng có ai đâu" của Tường Nhất Minh, ít nhiều làm Tri Ý dao động. Tần Tranh nghi hè cũng không về nhà, chỉ là hần bình thường ban ngày không về phòng, cũng tính như không ở, huống hồ —— Tần Tranh có trong phòng thì sao chứ, hần mang bạn gái về, còn ước để Tần Tranh nhìn thấy đây!

Phòng ký túc của Tường Nhất Minh, đúng là không có Tần Tranh, cả phòng vắng vẻ, làm Tri Ý thoải mái không ít. Tường Nhất Minh về thấy trong phòng thật sự chả có ai, lại thấy thất vọng man mát, dù sao Tri Ý rất ít khi đến phòng hần, bình thường mà thể này bảo đảm có thể làm cho mấy tên bạn cùng phòng kia ước ao đến đổ mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Làm trước mặt nàng (hơi hơi H)

Điều kiện của ký túc xá nam tốt hơn bên nữ rất nhiều, được lắp máy điều hòa không khí, bình thường cũng không tự nhiên mất điện.

Tri Ý ngồi bên giường Tường Nhất Minh nghịch điện thoại, tiếng máy điều hòa kêu rì rì, khiến người nghe có cảm giác buồn ngủ.

Tường Nhất Minh vừa có người gọi đi hộ chút việc, lúc này trong phòng cũng chỉ có mình Tri Ý.

Phòng của cô bên ký túc xá nữ không được lắp điều hòa, thỉnh thoảng còn cắt điện cắt nước, buổi tối mấy ngày nay Tri Ý đều không ngủ được, bây giờ ngồi chơi lại thấy díp mắt vào, cuối cùng cũng không nhịn được, nằm xuống giường Tường Nhất Minh đắp chăn ngang bụng ngủ.

Lúc Tần Tranh về ký túc xá liền thấy cảnh Tri Ý nằm ngủ trên giường Tường Nhất Minh.

Bước chân ngừng lại, hần trở mắt mắt vài giây, đến khi xác nhận người không phải trong mơ mà là rõ ràng sống sờ sờ, Tần Tranh đột nhiên đi tắt điện.

Hần cũng không rõ chính mình sao lại phải tắt đèn, có lẽ —— hần sợ ánh sáng quá mạnh quấy nhiễu đến mộng đẹp của cô, hay là —— hần hi vọng cô có thể ngủ thật sâu thật sâu, sâu đến mức để hần được lặng lẽ nhìn ngắm cô không chút e dè.

Tay định móc ra thuốc lá, nhưng lại gắt gao kiềm chế.

Gió từ máy điều hòa thổi làm váy ngắn của cô ấy phát phơ, dao động không lớn, nhưng đáng chết lại làm quần lót viền ren bên trong như ẩn như hiện, lên xuống phập phù, như muốn mê hoặc người ta tiến đến tìm tòi hư thực.

Tầm mắt Tần Tranh không tự chủ chạy theo làn váy ấy, từ hông nhìn tới giữa hai chân, dần dần lên trên, đến bộ ngực da thịt trắng mịn như tuyết.

Tư thế nằm nghiêng làm cho khe ngực của cô càng sâu, dù được quần áo bao bọc cũng khó che đậy hai bên đáng dấp tròn trịa, mềm mại đầy đặn nhô ra, theo nhịp hô hấp mà run rẩy đung đưa.....

Tần Tranh mím môi sắc mặt không đổi, nhưng hô hấp lại trở nên dồn dập nặng nề khó mà nhận ra, trong mắt có hai ngọn lửa càng cháy càng mạnh, mạnh đến mức tầm mắt của hần không biết nên nhìn vào đâu, Tần Tranh không biết mình bây giờ có nên ghìm cương trước vực, để tránh càng lún càng sâu, không cách nào tự kiềm chế.

Nhưng nói thật, chỉ cần nhìn cô ấy như thế, cũng có thể khiến Tần Tranh hưng phấn đến toàn thân sôi trào, cảm giác đốt người ấy vô cùng cấp bách, dồn dập ồa đến, dù cho lúc này trong phòng đang mở điều hòa, hần vẫn cảm thấy cực kỳ khô nóng, thậm chí "lửa" rất nhanh đã lan đến bụng dưới, nóng bức, căng tức, cứng ngắc khó chịu.

Đây không phải lần đầu hần nghĩ đến cô là có cảm giác, Tần Tranh cũng không muốn như vậy, nhưng thực tế, thời điểm bị "tuổi trẻ" phản bội, hần có được cảm giác chưa từng nếm trải, nhưng lại được nếm trải từ người đó, thậm chí —— từ lúc lên đại học đến giờ, những lần hần không dám nhìn đến, vò ga trải giường đem đi giặt đều là vì cô ấy .....

Có lẽ là ngủ không được yên ổn, người kia hơi nhú nhú này, ưm vài tiếng, giống như sắp tỉnh lại, Tần Tranh như có tật gậy mình, tim đập loạn nhịp. Nhưng cô có vẻ chỉ thoáng động đậy mấy lần, lát sau lại tiếp tục ngủ say, có lẽ đã rất thiếu ngủ.

Tần Tranh không nhịn được nhấc khóe miệng, cô ấy lúc nào cũng có thể tỉnh lại, còn có Tường Nhất Minh cũng lúc nào cũng có thể trở về, những điều này —— Tần Tranh đều biết, nhưng hần vẫn không nhịn được cảm giác này, mà có lẽ cái tâm tư hoang đường này của hần, chỉ có cơ hội này thôi, một lần nắm lấy cơ hội, làm ngay trước —— mặt cô ấy.

.....

Rèm cửa sổ dày nặng, che đi ánh nắng chói chang bên ngoài, trong phòng không bật đèn, nửa sáng nửa tối, điều hòa không khí vẫn đang chạy, dù vậy, tiếng vang âm âm cũng không che được âm thanh Tần Tranh đột ngột kéo thất lung ra.

Giường của hắn cách giường của Tường Nhất Minh không tới 1 mét, khoảng cách này, đủ để hắn không kiêng kị mà nhìn người kia, không che không giấu.

Cô ấy vẫn đang ngủ, rất say sưa, chẳng hề hay biết chuyện hắn làm lúc này.

Nhưng không, trong mắt Tần Tranh lúc này Trì Ý đang quỳ giữa hai chân hắn, mồ hôi thấm ướt tóc dính trên trán cô, đôi tay tinh tế không xương bao bọc lấy dương vật tím đen trắng kien của hắn, đầu lưỡi phản nộn mút liếm thăm dò, sau đó chậm rãi thâm nhập, không ngừng phun ra nuốt vào.

Tần Tranh nhắm mắt hưởng thụ, thoải mái đến mức liên tục rên rỉ, người dưới thân như thể được cổ vũ, càng ra sức phun ra nuốt vào, cô cố ý dùng đầu lưỡi chặn lại mã mắt của hắn, mút liếm vòng quanh, cái tay đang nắm lấy côn thịt của hắn rồi xuống dưới, cầm lấy hai hòn không lồ bóp nắn vắn về.....

PS: Tranh ca ảo tưởng a ~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hung hăng thao nằng (H)

Tần Tranh rất sướng, cái kiểu sướng đến toàn thân hưng phấn.

Trì Ý lúc này vẫn đang phun ra nuốt vào côn thịt của hắn, nhưng đến lúc rồi đi, lại cố ý ngâm lấy quy đầu mút một cái khiến cho Tần Tranh phải cắn chặt răng, bụng dưới cũng không khỏi căng ra.

Hít sâu một hơi, Tần Tranh chậm rãi mở ra đôi mắt nhuộm đầy dục vọng, nhìn xuống người đang nửa ngồi nửa quỳ kia, khoe miệng cô nhếch lên một nụ cười mê hoặc, trên bờ môi căng mọng lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, không biết là nước miếng hay là thứ gì khác.

Ánh mắt Trì Ý liếc nhìn hắn, vẻ xinh đẹp quyến rũ ấy kích thích khiến Tần Tranh muốn lập tức bắn ra tinh dịch lên mặt cô.

Nhưng một giây sau, cô đột nhiên đứng lên, vén váy đến eo, còi ra quần lót đã ướt nhẹp, cô chẳng nói một lời tách ra hai chân, ngồi lên bàn học của hắn, mà hoa huyết đang chảy nước của cô—— đối diện tầm mắt hắn.

Hoa huyết ướt át kiều diễm, mở ra đóng lại, từng giọt từng giọt hoa dịch không ngăn được chảy ra bên ngoài, làm ướt mặt bàn, rơi xuống đất như những đóa hoa, cô ấy còn cố ý uốn éo vòng eo, như thể không đợi được nữa, muốn được côn thịt của hắn tới ve vuốt.

Miệng phun ra chất lỏng trong suốt, nhỏ xuống bàn tay cùng ngón tay, cô liếm láp những ngón tay ướt sũng, không hề chớp mắt nhìn hắn, khe mông phản nộn không an phận vắn vẹo, mị nhân như tơ, nũng nịu ngâm nga, đáng về đó —— dâm dăng khôn cùng.

Tần Tranh muốn đến đẩy ra hai chân của cô mở đến cực hạn, sau đó dùng ánh mắt mon man khắp cơ thể ấy, hết lần này đến lần khác thị gian (ý anh là hấp chị bằng mắt) cô, xem đến cô càng ướt lại càng lãng.

Hắn muốn đem quy đầu chống đỡ ở miệng huyết tiêu hồn này vuốt nhẹ, mãi đến cô muốn ngừng mà không được, mở miệng cầu xin hắn, cầu xin hắn đi vào, hung hăng thao cô.....

.....

Tần Tranh không nhịn được nhắm hai mắt lại, dù vậy, toàn bộ tâm trí hắn vẫn là hình bóng của Trì Ý, ngón tay khớp xương rõ ràng nắm lấy dương vật bên dưới tuốt động, bên tai phảng phất còn có thể nghe thấy tiếng cô kiều mị xin tha, kêu đến hắn hận không thể dâm nát cô!

Động tác tuốt động trong tay càng lúc càng nhanh, giống như thể được ra vào trong hoa huyết của Trì Ý vậy, nước tinh từ mã mắt trên côn thịt tím đen chảy xuống thấm ướt mặt đất, Tần Tranh bạnh cằm, bắp thịt căng chặt, hô hấp càng lúc càng gấp, côn thịt bên dưới tựa hồ cũng đến đỉnh điểm, rút cục —— bắn ra tinh dịch đặc sệt đầy trên tay hắn.....

Chậm rãi mở mắt ra, tiếng thở của hắn thô đục hỗn hển, người kia vẫn ngủ, đáng về ngọt ngào, không hề biết những vui sướng mà hắn vừa trải qua với những gì trong đầu hắn nghĩ về cô.

Xé một đoạn giấy ăn bên tay, mùi vị kích thích trong phòng dần dần tiêu tan, lửa trong người hắn cũng bình tĩnh lại.

Tần Tranh cứ nghĩ rằng phát tiết xong hắn sẽ thỏa mãn một chút, ít nhất —— hắn cho là như thế, nhưng thực không phải, trái lại càng sinh ra nhiều bất

mẫn cùng không cam lòng.

Nếu có thể, Tần Tranh không muốn dùng cách này nghĩ về Tri Ý, hần muốn bắn ở trong huyết hoa ảm áp của cô, nếu cô không muốn bắn vào bên trong, vậy hần cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, bắn thứ dịch trắng đục trên bụng cô, đùi cô, và những nơi khác nữa..... Nhưng về thực tại, Tần Tranh biết, hần không có cơ hội như vậy.

.....

Lúc Tần Tranh rời đi, Tri Ý mới chậm rãi mở ra đôi mắt đã mịt mờ một chút hơi nước, hòa lẫn với một chút ngỡ ngàng.

Ngón tay nắm chặt dần dần buông ra, đầu ngón tay cào lên ga trải giường lam nhạt, hơi dùng sức, đến mức móng tay cô cũng muốn gãy, hai chân chậm chạp co lại, cuối cùng kẹp chặt, không nhìn được cạp sát đùi trong, xua đi cảm giác khô nóng, đầu ngón tay mang theo chút mồ hôi, đi tới bờ môi, ngậm lấy, mút vào, sâu bên trong.....

Trước khi Tần Tranh tắt đèn, cô đã tỉnh rồi, rồi sau đó —— Tri Ý không ngốc, âm thanh đó của hần, sao cô không biết là đang làm gì chứ.

Tri Ý không rõ vì sao hần làm như vậy, có lẽ —— hần chỉ là hứng lên, về phòng giải quyết một hồi, trùng hợp, cô lại không khéo ở trong ký túc xá mà thôi, hoặc là do những nguyên do khác, mà chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Nhưng có điều Tri Ý biết rõ, cô ngủ trong một phòng ký túc xá lạ, ở trên giường bạn trai mình, nghe âm thanh một người đàn ông khác thủ dâm, lại ướt, ướt dâm dề.....

PS: Mấy chương này chỉ toàn là chuyện cũ, tiếp theo sẽ đến thực chiến~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Còn cần bật lửa không?

Buổi tối trong ký túc xá nữ chỉ có mình Tri Ý. Trước lúc ăn cơm Tưởng Nhất Minh gọi điện cho cô, nói là chuyện trong nhà chưa làm xong, có lẽ phải hai ba ngày nữa mới về trường được.

Tri Ý cũng chỉ nghe qua loa, không hỏi anh ta ở nhà có chuyện gì, tất nhiên —— cũng không hỏi đến ảnh giường chiếu kia là anh ta cùng Lương Tịnh đang làm cái gì.

Hỏi cũng như không, đàn ông ngoại tình có trăm nghìn nguyên do, thực sự không cần thiết lãng phí thời gian để xoắn xuýt lấy một cái lý do.

Huống chi, tấm ảnh mà Lương Tịnh chụp có lẽ Tưởng Nhất Minh cũng không biết, thật sự không hiểu được, anh ta lại còn gọi điện báo cáo với cô, đúng là nực cười.

Ảnh thì sao? Tri Ý mở điện thoại ra xem lại, xem đến tận khi mắt khô khốc mới thôi.

Đang định để điện thoại xuống chợt dừng lại, lướt một lượt cuối cùng cũng tìm được tin nhắn của người kia gửi cho cô.

Một tin nhắn từ rất lâu rồi, cô vẫn để trong mục tin nhắn chờ, không có gì đặc biệt, kể ra thì tin nhắn này có chút bất ngờ lại có chút buồn cười, cho nên sau khi xem xong Tri Ý cũng không trả lời lại, nhưng không rõ tại sao cũng không xóa đi, để cho cái tin nhắn buồn cười ấy vẫn ở trong mục tin nhắn chờ đến tận hôm nay.

Tần Tranh hỏi cô: Còn cần bật lửa không?

Cần không à.....

Ký túc xá nữ có khoảng 30 phòng tất cả, không phòng nào được lắp điều hòa, chỉ cho mỗi phòng một cái quạt điện, Tri Ý vừa tắm xong, nhưng ngồi trong phòng nóng bức cả người lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Ngón tóc chưa khô còn đang nhỏ nước, theo cổ áo ngủ mở rộng chảy xuống khe rãnh ở giữa của cô, cũng chạm đến đỉnh chóp đỏ bừng, Tri Ý không nhìn được lông mi run rẩy.

Môi khẽ mở, đầu ngón tay chạm lên môi, hô hấp nhọt nhọt dần dần thay đổi, có cảm giác vừa khao khát lại vừa đang nhẫn nhịn, tiếp đó ngón tay ướt át nhẹ nhàng đi xuống bóp lấy, chậm rãi xoa nắn.....

Nụ hoa mới chớm được cô xoa nắn dần dần nở rộ, cảm giác càng lúc càng lan rộng, cuối cùng cứng lại làm người ta muốn ngừng mà không được, Tri Ý không nhìn được than khẽ, không rõ là khó chịu hay là vui sướng, hai tay dùng sức nắm chặt núm vú, kéo kéo, nhũ thịt mềm mại bị bóp tràn ra theo kẽ

ngón tay, kiều diễm ướt át khôn tả.

Sung sướng tới quá mức mãnh liệt, Trì Ý không chịu nổi quỳ ở trên giường, áo ngủ chỉ tới bắp đùi theo chuyển động của cô, lên xuống chập trùng, cổ áo rộng rãi từ bên vai tuột xuống dưới không che đậy được cảnh xuân tươi đẹp, toàn thân Trì Ý ửng hồng, bên dưới cũng càng lúc càng khó nhịn.

Mùi vị khát tình ngọt ngào khuếch đại trong không gian nóng bức, quần lót ren mỏng manh chậm rãi ướt, thấm ra từ nơi tư mật giữa hai chân.

Trì Ý không nhịn được kẹp lại hai đùi, ngón giữa hơi dùng sức vuốt nhẹ, từ từ thả lỏng, mồ hôi trên trán không ngừng chảy, còn có một nơi cũng không ngừng ra nước cần có thứ gì đó đến an ủi.

.....

Lúc nghe tiếng gõ cửa Tần Tranh mới từ phòng tắm đi ra, nước trên người còn chưa lau khô, quần lót đen bọc lấy cơn thịt cũng có hơi bó sát, ánh nước lấp lánh từ trên bắt thịt, cơ ngực, bụng dưới hiện lên rõ mồn một.

Tóc hơi rối, thân thể tràn ngập mùi vị nam tính, vào giờ phút này càng toát ra vẻ cuồng dã khó nói.

Động tác lau tóc hơi ngừng lại, lúc này chưa muộn lắm, có điều hần không ngờ là có người sẽ tới.

Theo bản năng nhìn qua mắt cửa, hô hấp dừng lại vài giây, tay cầm khăn cũng toát ra chút mồ hôi.

Người đứng ngoài cửa, người đến bất ngờ chính là người mà chỉ nghe đến tên cũng làm hần có phản ứng.

Biết rõ bên ngoài là ai, nhưng Tần Tranh vẫn cố ý hỏi cô ấy một câu: "Ai đó?"

Một hồi lâu sau, mới nghe thấy tiếng người kia không nhanh không chậm trả lời, nghe không rõ tâm tình: "Là tôi, Trì Ý."

Vừa dứt lời cửa cũng mở ra, tầm mắt Trì Ý tự nhiên rơi vào cơ thể của người nọ. Trên thân thể người đàn ông có đúng một cái quần lót đen, còn lại không che không đậy tùy ý mở cửa.

Trì Ý nhìn thẳng vào Tần Tranh, sắc mặt không đổi, ngược lên, hỏi hần: "Tôi có đồ để ở chỗ Tường Nhất Minh, thuận tiện đến tìm có được không?"

Tìm đồ?

Tần Tranh không khỏi cong cong khóe miệng, trả lời cô "được chứ", lúc nghiêng người tránh sang một bên, tầm mắt như có như không lướt trên thân thể người nọ, sơ mi rộng rãi miễn cưỡng che khuất mông, theo nhịp bước, lo lắng còn có thể nhìn thấy quần lót viền ren bên dưới.

Ừm..... màu đen.

Tần Tranh không nhịn được hí hí mắt, đầu lưỡi miết lấy hàm trên, trong miệng tràn ngập vị đắng..... Ôi, thật mẹ nó muốn hút thuốc!

Trì Ý, em có biết bộ dạng lúc này của mình thật sự quá trâu ngươi?!

PS: Anh em đoán xem đã đến ngày ăn thịt của Tranh ca chưa?

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Muốn về à? (hồi H)

Có biết không á? Trì Ý biết chứ, chỉ là cô có trâu ngươi hơn nữa cũng không bằng đáng về thiếu vải đó của hần đâu.

Nghiêng người tiến vào, lúc đi qua Trì Ý lại lo lắng liếc nhìn chỗ đó của hần, hử nhẹ, hần đúng là kiểu cái gì cũng show được.

Trước đó còn hỏi là ai, biết rồi mà lúc mở cửa lại còn ăn mặc như vậy, bảo không phải cố ý, ai thêm tin?

Còn có vừa nãy cô thoáng nhìn qua, thành thật mà nói, cái thứ kia có vẻ hơi đáng sợ, thảo nào hần cứ "thoải mái" để cho cô nhìn.

Chắc đàn ông đều lấy cái đó làm kiêu ngạo, không phải chỉ là dương vật thôi sao, con nào chả có? Giống như thú vậy, dùng nửa thân dưới để nghỉ?

Cô chỉ đến tìm đồ thôi, đúng vậy, Trì Ý tự nhủ, cô sẽ không ở lại lâu, có lẽ một giây sau đã đi rồi.

Nhưng tay nắm cửa của Tần Tranh không tự chủ được đột ngột đóng lại, âm thanh không lớn không nhỏ, có lẽ cô cũng nghe thấy.

Tri Ý nghe thấy nhưng cũng không dừng lại công việc tìm kiếm, Tần Tranh dường như đến giờ mới cảm thấy cứ "tồng ngồng" thế này cũng có chút không thích hợp lắm, cầm quần áo trên giường đi tới phòng tắm mặc.

Tri Ý không nhìn được gì một tiếng, còn biết ngại à, sao không mặc trước mặt cô luôn này.

Lúc Tần Tranh đi ra, Tri Ý vẫn đang ngồi trước bàn Tường Nhất Minh tìm kiếm, hần thức thời không đến quá rầy, khoanh tay dựa vào tường xem cô, người kia thỉnh thoảng sẽ cúi người xuống, quần lót đen bọc lấy hông cũng thoáng ẩn thoáng hiện.

Đầu lưỡi lướt qua răng, mang theo cảm giác ngứa ngáy lan đến đầu quả tim, làm cho Tần Tranh lòng dạ khó chịu.

Một hồi lâu sau, động tác của cô dần chậm lại, Tần Tranh cũng đứng lúc mở miệng hỏi: "Tìm được đồ chưa?"

Tìm được chưa à? Làm gì có mà tìm.

Tri Ý không quay lại, đưa lưng về phía Tần Tranh trả lời "Chưa", sau đó nhìn xuống, đến bức ảnh trên bàn Tường Nhất Minh, nằng đột nhiên cảm lên, sau đó nhìn về phía Tần Tranh, sắc mặt bình tĩnh trả lời: "Chắc không để ở đây rồi."

Tần Tranh hờ hững "À" một tiếng, như thể không quá quan tâm chuyện cô không tìm thấy đồ, cũng không quản cô đến đây rốt cuộc muốn làm gì.

Mất vô thức nhìn về phía cô, thấy Tri Ý như đang định về, Tần Tranh hơi nghiêng người tránh cho cô tiện đi qua, chỉ là lúc Tri Ý sắp đi đến cửa, hần lại đột nhiên mở miệng hỏi: "Muốn về à?"

Tri Ý miễn cưỡng dừng bước, cũng dựa lên cửa như hần, tầm mắt hai người không hẹn mà giằng co với nhau, sau đó Tri Ý hơi nhú mày, hỏi lại: "Không về thì sao?"

Người kia cúi đầu cười khê, hành lang không tới 1 mét, hần chỉ cần đi mấy bước đã đến trước mặt cô, rất gần, gần đến mức —— Tri Ý có thể thấy rõ bóng của mình trong mắt hần, đến mức —— hần chỉ cần cúi người xuống là có thể hôn lên môi cô.

"Tôi nghĩ....."

Người kia mang theo hơi thở nóng bỏng đến bên tai cô, Tần Tranh cố ý nói chuyện thông thả, như thể hần đang hưởng thụ không khí giằng co này.

Câu "Tôi nghĩ" được hần dừng lại hồi lâu, đến khi Tri Ý bất ngờ nghe thấy một tiếng "Cạch" vang lên, ngay sau đó trước mắt tối om, là người kia tắt đi công tắc điện trong phòng.

Tri Ý trong lòng cười lạnh, không nhìn thấy thì sao chứ, tắt đèn cái gì chứ?

Trong không gian tối tăm hần có vẻ trắng trợn không kiêng dè, hơi thở nóng hổi bên tai thay thế bằng bờ môi nóng ướt của hần, người kia nhẹ nhàng đụng chạm như gần như xa, từng chút từng chút thăm dò.

Lúc đầu Tri Ý có chút cứng ngời, nhưng cũng chỉ vài giây.

Dần dần bình tĩnh, thân thể cố ý lại gần hần, bắp đùi thon dài tron bóng tiến vào giữa hai chân người kia, cảm nhận được run rẩy rất nhỏ từ người đó, cũng cảm nhận được giữa hai chân hần —— tâm ý nóng bỏng.

Tri Ý nở nụ cười, không ngăn lại động tác xâm lược bên tai của hần, chỉ cố ý hỏi: "Cậu nghĩ gì cơ?"

Vuốt ve thăm dò đã chuyển sang xâm nhập cẩn nhẹ, "Tôi nghĩ —— cậu tới vì muốn tìm bật lửa."

Lúc nói chuyện, cái tay đang để bên người Tri Ý chậm rãi đi đến vạt áo của nàng, không hề chần chờ thăm dò vào bên trong, dán lên lưng nàng, một giây sau, Tri Ý liền bị Tần Tranh ấn vào trong ngực, thân thể hai người vừa vặn kín kẽ, thân mật không thôi.

Tri Ý ý thức được rên lên một tiếng, cái tay kia lần mò trên thân thể nàng tìm đến nội y, Tri Ý lại cố tình tiến sát vào lồng ngực hần, tránh đi động tác trên lưng của Tần Tranh.

"Cho cậu thì là của cậu, tôi lấy lại làm gì?"

Lừa gạt tiến vào giữa hai chân hần.

Chạm vào nơi không an phận đang hùng hực phấn chấn kia, làm cho nơi đó đột nhiên giật giật mấy cái.

Hô hấp trở nên dồn dập, Tần Tranh nhắm chặt mắt, cố hết sức bình ổn nhịp thở, tiếp theo như muốn trừng phạt sự không nghe lời của nàng, Tần Tranh đột nhiên nắm vai Tri Ý, ấn nàng lên tường, sau đó lại theo bản năng mà đỡ lấy lưng nàng, dường như chỉ lo nàng sẽ bị đau do trừng phạt của hần.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, bụng Tri Ý bị cái thứ hùng hực nóng bỏng kia chạm vào, mặc dù cách lớp vải quần, nàng vẫn có thể cảm nhận được xao động từ chỗ đó.

Nóng nóng, cứng cứng, có chút bỏng tay, có chút khó chịu, nhưng dường như —— trong thân thể còn có chút trống vắng không thể nói rõ.....

Thư: Có ai đọc không vậy, có gì muốn góp ý cho mình không nè, hoan nghênh~~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vừa nhìn thấy cậu đã ướm (hơi H)

"Cho tôi thì là của tôi sao?" Tần Tranh không nhận được tự lắm lắm, một câu "Còn em?" hấn thức thời chưa phun ra, hấn rất muốn hỏi, chỉ là bây giờ —— chưa phải lúc thích hợp.

Vạt áo cô được hấn vén đến ngực, cái tay đang đặt trên lưng Trì Ý lần xuống mông cô, tìm đến vị trí thuận tiện cho việc "tìm hiểu sâu" thêm, còn thịt nóng bỏng cách một tầng vải ma sát lên quần lót mỏng manh bao bọc hoa huyết ngọt ngào, cổ tình chậm rãi cọ sát.

Trì Ý không nhận được kêu lên vài tiếng, đến lúc nhận ra lại cắn chặt môi, tiếng người đó thờ dốc bên tai quả thực rất treu ngời, cô nghe đến không cường lại được.

Ngẩng đầu, ôm lấy cổ hấn, bất ngờ cảm giác được thân thể Tần Tranh cứng lại, sau đó như được thứ gì kích thích, động tác đâm dưới thân của hấn càng lúc càng nặng, cũng càng lúc càng hung mãnh, hung mãnh đến mức —— khiến cho Trì Ý có chút không nhận nổi.

Ôm chặt lấy cổ hấn, luồn tay vào tóc hấn, sau đó, đầu ngón tay như có như không mon man trên khắp da thịt hấn, Trì Ý hơi hớn hển bên tai Tần Tranh.

"Không nhìn ra —— cậu thích làm kiểu này."

Lời Trì Ý không rõ là khen hay là đang trào phúng hấn, Tần Tranh cũng không để ý rốt cuộc là khen hay chê, cười khề một tiếng lại thâm nhập vào nơi đó của cô, cứ coi như cô khen hấn đi.

"Không làm thì cậu có ướm thế này không."

Tần Tranh không cần nhìn cũng biết, quần dài của hấn thấm nước của cô khiến cho một mảng sẫm lại, ướm sưng, dán chặt lên còn thịt, dụ người đến đòi mạng.

Hấn cổ tình treu chọc cô, nhưng lời nói là sự thật, cô cũng chẳng cần chối.

Làn môi hơi lạnh mon tron trên cổ hấn, khề cắn lấy hầu kết đang cử động, dùng cả răng môi, dần dần lên trên, hôn đến cái cảm hơi lún phún râu của hấn, Trì Ý dịu dàng đáp: "Vừa thấy cậu —— đã ướm rồi." Giọng nói kiều mị tận xương, làm tim Tần Tranh run rẩy.

Câu nói này của Trì Ý không khác gì liễu xuân được mạnh nhất, làm ý đồ nửa vơi của Tần Tranh như thể bùng nổ sau một giây, mặc kệ lời nói ấy là thật lòng hay giả dối, cũng không quan tâm mục đích hôm nay cô ấy đến làm gì, chỉ biết rằng, cô ấy đã đến.

Trong chớp mắt, Tần Tranh ôm sát lấy Trì Ý, vòng lấy hai chân cô bên hông mình, còn thịt bên dưới vẫn dính sát vào hoa huyết, nín thở hỏi cô, giọng nói nồn nóng nhưng lại có chút run rẩy khó nhận ra: "Muốn làm không?"

Trì Ý gật đầu không do dự, quấy lấy eo hấn, như một người muốn gấp gấp được dục vọng thỏa mãn. Nhưng đến khi Tần Tranh chuẩn bị ôm cô lên giường, lại bất ngờ thì thầm bên tai hấn một câu: "Đến giường anh ta."

Không cần gọi tên, nhưng Tần Tranh và Trì Ý đều biết là nói tới ai, thân thể hừng hực lửa đốt như bị tạt cho một chậu nước lạnh, từ trên xuống dưới, lạnh đến tận tim.

Tần Tranh im lặng vài giây, sau đó lại không nói gì thả Trì Ý xuống, Trì Ý chỉ hơi nhú mảy, không chịu buông tha lại đến bên hấn, thậm chí lần này tay cô còn mò xuống bụng dưới, đến nếp quần hấn, chậm rãi thăm dò, nhưng lại bị Tần Tranh bắt lấy.

Đèn trong phòng tắt, Trì Ý không nhìn rõ vẻ mặt người đó, chỉ biết là Tần Tranh nắm lấy tay cô đi tới bên môi, sau đó dùng cả môi lưỡi hôn mút, nhưng lần này không còn dịu dàng như trước, thậm chí Trì Ý còn thấy hơi đau.

Bên tai vang lên một tiếng cười khề, người đó hỏi cô: "Cậu đang —— dụ dỗ tôi?"

Có lẽ do vẫn đang trong bóng tối Trì Ý không thêm giấu diếm mà khinh thường, càng thấy châm chọc.

Dụ dỗ? Cũng thật biết quy chụp cho người khác, gọi là dụ dỗ vậy chắc vừa nảy dâm cô không phải người mà là quỷ làm?

Trong lòng thầm oán, lời nói ra cũng mang chút trêu chọc: "Không muốn à?"

Người kia tiếp tục cười khế, chỉ là âm thanh lúc này lại có thêm chút lạnh lẽo, như đang cố kìm nén điều gì đó.

Tri Ý làm như không biết, tiếp tục đổ dầu vào lửa: "Đúng là dụ dỗ cậu đấy."

Lời nói trắng trợn không hề che giấu, thể hiện rõ ý đồ của cô, người kia trước đó còn nhiệt tình như lửa bây giờ lại đem Tri Ý đẩy ra, cách cô một đoạn, sau đó ngả ngón nói: "Quan hệ bây giờ có vẻ không thích hợp?"

Không thích hợp? Tri Ý cười, đúng là không thích hợp, muốn thích hợp còn tìm hân à?

Ý cười nhạt đi, nhiệt độ trên mặt cũng giảm xuống, Tri Ý nhếch miệng, tiện thể cũng trả lời Tần Tranh một câu: "Cậu nói đúng, đúng là không hợp lắm."

Một giây sau, trong phòng khôi phục ánh sáng như trước, người kia lấy lại dáng vẻ cười như không cười, tay rút túi quần khoe miệng cong lên nhìn cô, bộ dạng bất cần hai mắt nhìn cô lại sáng rực, như thể biết rõ là cô có tình.....

PS: nam nữ chính đều chẳng tốt đẹp gì (che mặt bỏ chạy ~)

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Này, giữ liên lạc nhé

Ngày đó sau khi đi ra được một đoạn Tri Ý nghe thấy "rầm" một tiếng đem cửa đóng lại, bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, có chút đỉnh tai nhức óc, cảm giác người kia đang trút giận lên cánh cửa.

Tri Ý bước xuống lầu không hề ngoảnh lại, sau khi trở về ký túc xá nữ, cô đem cái quần lót ướt rượt kia cời ra, trực tiếp ném vào thùng rác.

Nghĩ đến bộ dạng giận tái mặt nhưng vẫn nhẫn nhịn của người kia, cô liền cảm thấy rất thoải mái. Là cô có ý đó, có ý đến tìm hân, có ý quyến rũ hân, cũng —— cô ý nói ra câu nói đó.

Ướt thì sao? Cô cũng không phải chưa trưởng thành, bị hân làm đến như vậy, sao có thể không có phản ứng. Muốn à? Tường Nhất Minh cô còn không cho dựa vào cái gì mà cho Tần Tranh hân?

Chỉ là —— tại sao nhất định phải là Tần Tranh?

Nguyên nhân thì có thừa, Tường Nhất Minh cùng người này đều chẳng phải tốt đẹp gì, hơn nữa, Tri Ý quả thực rất ghét Tần Tranh.

Từ lần đó ở phòng vệ sinh hai người "chạm thuốc" đã bắt đầu, lại còn thêm chuyện hân thủ dâm trước mặt cô nữa, hễ dính đến người này đều là chuyện khiến Tri Ý cảm thấy vừa buồn nôn vừa đáng khinh. Tuy rằng lần đó trong ký túc xá nam..... cô cũng có cảm giác, nhưng đơn giản chỉ là phản ứng sinh lý, không hơn không kém.

Huống hồ, Tường Nhất Minh cũng đã nói, người này chẳng qua là loại play boy thích đùa giỡn tình cảm của người khác.

.....

Buổi tối ngày thứ hai Tường Nhất Minh mới về đến trường học, Lương Tịnh đi cùng hân, đến trước ký túc xá, Lương Tịnh còn sắp lại hôn Tường Nhất Minh một cái, cuối cùng vẫn không quên cùng dặn: "Này —— giữ liên lạc nhé".

Tường Nhất Minh từ đầu đến cuối không nói một câu, làm tình với Lương Tịnh mấy ngày nay..... Nói thật, rất sướng, sướng đến mức gần như khiến hân quên hết mọi thứ.

Hân và Tri Ý bên nhau nhiều năm như vậy, nhưng lúc thân mật nhất bọn họ cũng chỉ mới hôn môi thôi. Tuy rằng hân thỉnh thoảng phét lác mấy lời bậy bạ về cô trước mặt lũ bạn cùng phòng, nhưng sự thật thì sao, Tường Nhất Minh biết rõ hân căn bản còn chưa chạm vào Tri Ý.

Vì thế mà mấy ngày này, hân điên cuồng muốn Lương Tịnh, mà Lương Tịnh cũng rất phối hợp, cơ bản hân muốn tư thế nào, cô ta đều chịu, thậm chí còn dùng miệng.....

Chỉ là sướng xong rồi sao?

Hân lúc đó có thể liều mạng, nhưng giờ về đến trường học, đến lúc phải đối mặt với Tri Ý, Tường Nhất Minh lại hối hận muốn điên, mặc dù hân hối hận cũng đã muộn, nhưng hân thật lòng cảm thấy —— mình có lỗi với Tri Ý.

Điện thoại bị hán nắm trong tay đến nóng lên, nhưng cuối cùng Tường Nhất Minh vẫn không gọi điện cho Trì Ý, chỉ nhắn tin cho cô hán đã về trường.

Trở về ký túc xá nam, lúc vừa bước vào chạm mặt Tần Tranh đang đi đến nhà tắm, người kia nhếch miệng nhìn hán cười như không cười, Tường Nhất Minh cũng cười đáp lại, chỉ là nụ cười này cũng có chút qua loa.

Ngô Nam vẫn như mọi khi ôm máy tính chơi game, thấy Tường Nhất Minh trở về cũng chẳng buồn chào hỏi, chỉ có La Vi Hàng giường trên của Tường Nhất Minh cùng hán nói mấy câu, sau đó lại đi nấu cháo điện thoại với bạn gái.

Bỏ hành lý xuống, Tường Nhất Minh hơi thất thần ngồi bên giường, nghe La Vi Hàng nói lời đường mật với bạn gái, vào tai hán càng thấy trào phúng xoa mặt, lúc đứng dậy vừa vận nhìn thấy tấm ảnh hán cùng Trì Ý chụp chung đặt trên bàn học.

Tường Nhất Minh trừng mắt vài giây, trong đầu tự động hiện lên những hình ảnh hoang đường của hán và Lương Tịnh mấy ngày qua, càng nghĩ càng thấy hối hận, có tật giật mình, Tường Nhất Minh đột nhiên bước đến úp bức ảnh kia xuống, động tĩnh hơi lớn, làm cả bàn học rung lên.

Vừa vận lúc này Ngô Nam cũng vừa kết thúc một ván, chắc là thua, giận chó đánh mèo liếc mắt nhìn hán, nóng nảy nói: "Mày làm cái trò gì đấy?"

Tường Nhất Minh không phản ứng lại, lát sau, Tần Tranh trong nhà tắm gọi với ra: "Ngô Nam, cầm hộ tao cái khăn mặt."

Bình thường Tần Tranh rất ít khi dễ đồ đạc lung tung, lúc tắm rửa càng không thích có người đi vào, mọi người trong ký túc đều biết, hôm nay tự nhiên như vậy, đúng là kỳ lạ, chỉ là lúc này bọn họ đều không có tâm trạng soi mói, cũng không lưu ý nhiều.

Ngô Nam vừa mới thua game, lòng dạ khó chịu, ngoài miệng tuy rằng đáp lại Tần Tranh một tiếng, nhưng sắc mặt buồn bực, ai mà biết khăn mặt Tần Tranh để chỗ nào, tìm trên giường hán một hồi không thấy, cuối cùng bực bội, giũ chần ra mới nhìn thấy.

Lúc Ngô Nam đem khăn mặt cho Tần Tranh, Tường Nhất Minh lại nhìn thứ đồ rơi dưới đất đến ngẩn người.

Một cái lắc tay, do vừa rồi Ngô Nam lật chăn Tần Tranh lên làm rơi ra, không tính là một cái lắc tay quá đặc biệt, kể ra thì có lẽ thô ráp hơn bình thường một chút, nhưng Tường Nhất Minh vẫn nhìn nó chằm chằm, sắc mặt tái nhợt không dám tin.

Cái lắc tay đó, Tường Nhất Minh biết, là của—— Trì Ý.

Thư: Có hỏ mới đào nè *tung hoa* *tung lá*

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ăn vụng cũng phải biết chùi mép

Sân trường tháng Bảy, không chỉ nóng nực, lòng người cũng rất buồn bực, vì —— tuần thi đến rồi.

Tuy rằng ký túc xá nam có điều hòa, nhưng Tường Nhất Minh vẫn không ngủ được, trần trọc cả đêm, trong đầu đầy ắp những hình ảnh khi hán và Trì Ý bên nhau, rồi mấy ngày hoang đường của hán với Lương Tịnh, tất nhiên —— còn cả cái lắc tay rơi xuống từ giường Tần Tranh nữa..... Những thứ này làm hán tâm trí hỗn loạn không tài nào ngủ nổi.

Mở mắt đến khi trời sáng, chưa đến bảy giờ giường đối diện đã dậy, Tần Tranh có thói quen chạy bộ buổi sáng, kiên trì cũng được ba năm rồi.

Nhiều khi, Tường Nhất Minh ước ao mình được như Tần Tranh.

Có một gia cảnh ưu việt, sinh ra đã là hoàng tử ngâm thơ vàng, từ nhỏ đến lớn đều không phải lo nghĩ, chẳng cần nỗ lực cũng dễ dàng có được mọi thứ.

Khác xa với mình, gia đình bình thường, chẳng có gì đáng chú ý, muốn có gì cũng phải liều mạng nỗ lực mới có được, thậm chí có những thứ không phải cứ cố gắng sẽ đều giành được.

Hán nghĩ rằng nếu như Tần Tranh là kiểu đại thiếu gia ngu ngơ quen sống trong nhung lụa, như vậy hán ít nhiều cũng được an ủi phần nào.

Nhưng thực tế, Tần Tranh còn ưu tú hơn nhiều so với tưởng tượng của hán, ưu tú đến mức —— những ao ước của Tường Nhất Minh dần hóa thành đổ kị.

So với Tần Tranh, hán chả có gì đặc biệt, không trách được Tần Tranh luôn coi thường hán..... Nhưng dường như đúng là có một thứ hán có nhưng Tần Tranh lại không.

Tường Nhất Minh biết, Tần Tranh có đề ý đến Trì Ý.

Đề ý đến mức độ nào thì Tường Nhất Minh cũng không biết, thi thoảng hắn có nói mấy câu về chuyện hắn và Tri Ý hẹn hò, cũng khoác lác chuyện —— trên giường của bọn họ, để làm gì chứ? Chính là muốn khoe khoang trước mặt Tần Tranh đó.

Tường Nhất Minh không rõ là do mấy lời hắn bịa ra có quá nhiều sơ hở, hay là kỳ thực Tần Tranh chả có gì với Tri Ý, nên phản ứng của hắn luôn rất bình thường.

Nhưng Tường Nhất Minh cũng biết, có những lúc Tần Tranh cứ nhìn bức ảnh của hắn và Tri Ý đến xuất thần, như là ngẩn ngơ. Ánh mắt không thể che giấu, Tường Nhất Minh biết, đó là ánh mắt hắn cũng từng nhìn Tri Ý.....

Vén chăn dậy, Tường Nhất Minh không nhịn được ngồi dậy xô giày đi theo Tần Tranh đã ra đến cửa.

.....

Xuống lối đi tầng một, Tường Nhất Minh gọi Tần Tranh lại, mặc dù lúc này bọn họ một người đứng trên bậc thang một người đứng dưới, Tần Tranh vẫn cái kiêu từ trên cao nhìn xuống hắn, kiêu gì cũng thấy ghét.

Tần Tranh nâng mắt, cười nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

Tường Nhất Minh theo bản năng mím môi, tự nhiên lại chần chừ, cuối cùng vẫn móc trong túi ra cái lắc tay kia, chắt vắn Tần Tranh.

"Hôm qua cái này rơi ra từ chăn của cậu."

Tần Tranh hồ hững, lại còn hỏi ngược lại hắn: "Ừ, rồi sao?"

Rồi sao à? Tường Nhất Minh không nhịn được cười, lúc này rồi mà hắn còn không thấy ngại, còn ra vẻ đàng hoàng?!

"À, tôi chỉ thắc mắc sao lắc tay của Tri Ý lại có ở chỗ đó?"

Tần Tranh lúc này mới liếc đến cái lắc tay kia, bộ dạng bình thản lại mơ hồ trả lời: "Tôi cũng không rõ, có khi là —— Tri Ý để lại chỗ đó."

Lừa gạt nhin cả một đêm của Tường Nhất Minh, sau khi nghe thấy Tần Tranh nhắc đến tên Tri Ý, liền phát hoảng, Tri Ý để ở chỗ hắn? Có quỷ mới tin!

Bất ngờ kéo lấy cổ áo Tần Tranh, thờ hồng hộc, có lẽ đã bị chọc cho điên tiết: "Tần Tranh, mày nghe cho rõ đây, đừng hòng mơ tưởng đến Tri Ý!"

Đây là lần đầu tiên Tường Nhất Minh đối đầu trực diện với Tần Tranh, cũng là lần đầu xé rách mặt nạ, trước đó bọn họ còn giả vờ chung sống hòa bình, đến bây giờ cũng không cần phải đóng kịch nữa.

Tần Tranh cười, như thể đây là chuyện rất buồn cười, sau đó trả lời Tường Nhất Minh theo kiểu gọi đòn: "Tao cứ mơ tưởng đấy, mày quản được chắc?"

"Mày ——"

Tường Nhất Minh còn chưa kịp mở miệng, Tần Tranh đã đưa tay gạt lại cổ áo, như có như không nhìn về phía cổ Tường Nhất Minh, lương tâm trời đất, nhắc nhở hắn một câu: "Tự quản chính mày trước đi."

"Ăn vụng cũng phải biết chùi mép chứ."

.....

Vì sáng sớm mới "giao chiến" với Tần Tranh mà cả ngày hôm đó Tường Nhất Minh hờn vía như ở trên mây, luôn cảm giác như bị Tần Tranh bắt được thóp, tâm tình nhộn nhào.

Trong thư viện rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng bút máy của Tri Ý, Tường Nhất Minh ngẩng đầu nhìn cô, tầm mắt lại rơi xuống cổ tay tròn bóng, khẽ nhú mày, cảm bạnh ra.

Do dự một hồi, rồi mắt đi nơi khác, như lơ đãng hỏi: "Cái lắc tay bình thường em hay đeo đâu rồi?"

Tri Ý vẫn ngồi viết, như chưa nghe thấy hắn nói gì, lát sau mới ngẩng đầu, đuôi mắt khẽ nhếch, cứ lặng lẽ nhìn Tường Nhất Minh, nhìn đến mức miệng lưỡi hắn đều khô, chột dạ trong lòng.

Tay vô thức vuốt cổ, dường như sợ rằng Tri Ý nhìn thấy dấu hôn ở chỗ đó, nhưng chắc không thấy đâu, trước khi gặp cô hắn đã về thay một bộ quần áo khác, không thể thấy được, đúng, chắc chắn là không thấy.....

Cho đến khi Tường Nhất Minh cảm thấy sắp không chống đỡ được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Có giỏi thì tìm một người ra đây

"Mất lâu rồi, anh sao vậy, tự nhiên hỏi chuyện này."

Định tiếp tục chất vấn, Trì Ý lại bất ngờ hỏi lại hắn, trong mắt ý cười thần nhiên, như thể câu hỏi trước đó của hắn thật sự buồn cười, há miệng, lời lẽ chất vấn cứng rắn chuẩn bị nói ra bị Tường Nhất Minh nuốt vào trong bụng.

Rõ ràng sắc mặt u ám, nhưng hắn vẫn kéo kéo khoe miệng, lộ ra một nụ cười cứng ngắc: "Không có gì, tiện thì hỏi thôi."

Chắc là hắn cả nghĩ quá rồi, Trì Ý tốt như vậy, không thể nào..... Chắc chắn cô ấy không làm vậy đâu.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tường Nhất Minh lại thấy hơi hồ thẹn, Trì Ý vẫn đang nhìn hắn, như mọi khi mắt mang ý cười. Nhưng hắn lại không dám nhìn lại, thu hồi tầm mắt, bỗng dưng lúc này, điện thoại trên bàn "Ong ong ong" kêu lên.

Theo bản năng liếc nhìn thông báo có người gọi đến, Tường Nhất Minh nhủ mảy mủn buồn bực, nghĩ đến Trì Ý đang ở đối diện, nhanh chóng gạt sang bên từ chối cuộc gọi, đối phương lại như muốn hơn thua với hắn, kiên nhẫn gọi lại, gọi không biết mệt.

Trong thư viện yên tĩnh, tiếng điện thoại rung "Ong ong ong" vang lên thật không thích hợp, Tường Nhất Minh vốn định tắt máy, chỉ là vừa cầm điện thoại lên, Trì Ý lại hỏi hắn: "Ai vậy? Hay là có chuyện gì rồi?"

Không nghĩ Trì Ý sẽ hỏi đến, hoặc là do bản thân làm chuyện xấu, Tường Nhất Minh trong lòng không nhịn được run lên, ngay cả mở miệng giải thích cũng có chút lắp ba lắp bắp.

"Không phải, là —— La Vi Hàng, chắc là, chắc là lại không mang theo chìa khóa phòng, em cũng biết đấy, cậu ta toàn vứt đồ lung tung, không tìm thấy chìa khóa toàn tìm đến anh."

Trì Ý không lên tiếng, vẫn mang vẻ mặt đầy nhìn hắn, sau đó, tiến sát vào hắn, bút trong tay cũng đụng một cái lên tay hắn, Tường Nhất Minh tự động run lên, đột nhiên thấy hơi lo lắng.

"Nhất Minh, nhìn anh hơi lạ đó, có phải là —— có chuyện gì giấu em?"

Tường Nhất Minh mí mắt giật giật, trán cũng đổ mồ hôi, cổ họng nuốt xuống, suy nghĩ tìm từ nói, chỉ là nói còn chưa nói ra miệng, Trì Ý đã kéo dài khoảng cách với hắn, như thể vừa nói đùa, nháy mắt.

"Hay là anh về đi, nói không chừng cậu ta thật sự có việc gấp đấy."

Trì Ý vừa dứt lời, chuông điện thoại của Tường Nhất Minh lại hợp tác vang lên, kêu đến thấy bực, cắn răng, lần thứ hai cúp điện thoại, nhưng cũng gấp lại tài liệu ôn tập.

Đảo mắt mấy lần, hắn cuối cùng mở miệng: "Thế —— anh về trước đây."

Trì Ý tự nhiên gạt đầu, chỉ là chờ đến lúc Tường Nhất Minh rời đi, nụ cười trên mặt vụt tắt, ánh mắt thoáng về suy tư.

Cô lại không biết, hóa ra Lương Tịnh —— là kiểu thích dính người.

.....

Sau khi Tường Nhất Minh rời đi, tâm tư ôn tập của Trì Ý cũng biến mất, ôm tay dựa vào ghế gần người nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trí xáo trộn, có kiến thức vừa học, cùng với biểu hiện hoang mang khi nhìn điện thoại của Tường Nhất Minh, còn có —— những kỉ niệm lúc trước hai người hẹn hò.

Hơi xuất thần, cho đến khi có người ngồi đối diện, cô cũng mất một lúc mới nhận ra. Thu tầm mắt lại, nhìn về phía người mới đến, đầu óc Trì Ý trống rỗng vài giây, những thứ vừa rồi còn lẩn quẩn trong đầu cũng tự dưng biến mất.

Người đối diện nói thế nào nhỉ? Chắc là đã quen thói mặt dày, hoặc là không biết mình là ai, nếu có thì hắn đã biết rằng mình không được Trì Ý hoan nghênh.

Cụp mắt xuống, nhìn lại tài liệu ôn tập trước mặt, lật lật vài tờ, động tác của Trì Ý ngừng lại, đẩy lại nắp bút lông xoay xoay trong tay, sau đó bắt ngờ, đặt lên sách người đối diện.

Người không mời mà đến kia cuối cùng cũng ngẩng đầu, đáng vẻ sâu xa khó lường, như là —— đang đợi cô chủ động nói chuyện.

Mà Trì Ý cũng không phụ kỳ vọng của Tần Tranh, cố ý áp sát hắn, hô hấp hai người quấn quýt vào nhau, nhìn từ xa như một đôi tình nhân ngọt ngào.

Kỳ thực lại không phải, Trì Ý nhìn người kia cong cong khoe miệng, sau đó ngữ khí khiêu khích nói: "Không tiện rồi bạn học, chỗ này đã có người ngồi."

Có người rồi hả? Tần Tranh không khỏi khẽ cười thành tiếng, hẳn trước đây sao lại không phát hiện ra bản lĩnh trợn mắt nói dối của cô nhi.

Liếc đến bút máy Trì Ý đang cầm, trong chớp mắt, chiếc bút đó đã ở trong tay Tần Tranh.

Trì Ý không khỏi nhủ mảy, muốn lùi ra, cổ tay lại bị người kia nắm lấy, cười cười không có ý tốt nhìn nàng, sau đó Trì Ý nhìn thấy Tần Tranh cắn nắp bút, cái tay đang siết cổ tay cô cũng dần trượt xuống, lướt qua lòng bàn tay đến đan vào những ngón tay của cô.

Trì Ý mím môi giãy ra, tất nhiên không giãy được, người kia lại bình chân như vại, cầm lấy bút máy, không nói một lời viết lên lòng bàn tay cô.

Tay bị đầu bút hạ xuống hơi co lại, lòng bàn tay tê dại, cảm giác ngứa ngáy chậm chậm lan khắp toàn thân, kích thích đến mức lòng dạ Trì Ý run lên.

Kích thích —— tới quá đột ngột, cũng quá khó hiểu, thậm chí ngón tay của cô cũng không nhận được hơi run, nhưng người kia như thể không nhận ra sự khác thường của cô, miệng vẫn cắn nắp bút, hàng mi rũ xuống, ánh mắt chuyên chú viết chữ trong tay cô, vài nét hạ xuống, Trì Ý cũng đại khái đoán được hẳn muốn viết gì.

Tần Tranh viết trong tay cô một từ rất quen thuộc, là "Trì Ý".....

Trong đầu trống rỗng vài giây, sau khi hoàn hồn, Trì Ý đột ngột rút tay về, động tác hơi lớn, làm nét bút cuối cùng của người kia ngoạch ra một đường dài.

Tần Tranh hơi nghiêng đầu nhìn Trì Ý, miệng vẫn cười, nhìn đến khi Trì Ý tự nhiên cảm thấy ngượng.

Rút tay lại, giống như bị tai trọng chuông để ở dưới bàn, sau đó, không nhận được nắm lại, len lén chui lên quần mấy lần, dường như —— muốn lau sạch cảm giác kì lạ từ đầu bút.

Người kia đẩy lại nắp bút máy, hai tay hẳn tùy ý để trên bàn, sau đó tầm mắt cố ý nhìn cô, giọng nói trêu chọc vang lên.

"Người đâu? Có bản lĩnh —— cậu tìm một người ra đây?"

PS: cô gái ra về cùng anh chàng phóng đảng~~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thử cảm giác ngoại tình (hồi H)

"Người đâu? Có giỏi cậu tìm một người ra đây?"

Trì Ý không khỏi sửng sò, cậu ta đúng là.....chỉ biết "A" một tiếng, trợn mắt nhìn cái điệu bộ không định rời đi của hắn, mà ngấm lại chấp nhận với "tên ăn vạ" này có ý nghĩa gì chứ?

Học theo hắn, tùy ý để tay lên bàn, sau đó Trì Ý mở miệng trả Tần Tranh một câu: "VẬY —— cậu cứ từ từ mà ngồi, không quấy rầy."

Nói xong, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lúc đứng dậy rồi đi cũng không thèm liếc đến Tần Tranh một cái, mà rõ ràng là cô trêu người ta trước.

Tần Tranh không nói gì, từ đầu đến cuối chỉ nhủ mảy, không ngăn cản cũng không chế nhạo cô, đến khi Trì Ý đi qua, hắn lại nắm lấy cổ tay cô, trêu chọc hỏi: "Làm gì vậy, ở làng cậu không được phép nói đùa à, vừa nói một câu đã đòi đi?"

Ở làng tôi? Trì Ý cười liếc hắn, đáp lại: "Đúng đấy, không những không thích đùa, tính tình còn rất nóng nảy."

Tần Tranh tỏ vẻ sao cũng được, vờ như không nghe thấy ý châm chọc trong câu nói ấy, nhưng một giây sau đã thu lại ý cười, tay đột nhiên dùng sức, Trì Ý không kịp đề phòng ngã ngói vào lòng hắn.

Tài liệu ôn tập trên tay rơi loạt xoạt xuống bàn, gây ra âm thanh khá lớn, mặc dù chỗ ngồi Trì Ý chọn ở trong góc không dễ thấy, nhưng dù sao vẫn đang ở trong thư viện.

Lúc tiếng động ấy vang lên, không hiểu sao lòng cô có chút hoảng hốt thấp thỏm, như thể những đồ vật đó không phải rơi xuống bàn mà rơi vào trong lòng cô vậy.

Chưa kịp phản ứng lại, đôi môi nóng ướt của người đó đã dán lên bên tai: "Như vậy không tốt, phải sửa mới được."

Tri Ý muốn quay đầu đi, môi lại sượt qua gò má của hắn, người kia dường như sững sờ mất vài giây, sau đó nhìn thấy hắn nheo mắt cười: "Cậu lúc nào cũng làm người khác bất ngờ."

Tri Ý không hiểu hắn nói gì, tóm lại từ miệng hắn nói ra đều chẳng phải lời gì tốt đẹp, phiền chán lườm hắn một cái, cau mày muốn lui về sau, chống một tay lên bàn đứng lên, nhưng tất nhiên người kia cũng không định buông tha cho cô như vậy.

Hai chân dưới váy dễ dàng bị tách ra thành hình chữ M ngồi trên đùi hắn, lưng dựa vào ngực hắn, dưới thân lại dính sát vào côn thịt đã ngẩng đầu từ lâu.

Chân ghế gỗ ma sát với mặt sàn trơn bóng phát ra âm thanh chói tai, hắn lại còn cố ý sát lại gần, gần đến mức có thể giam cầm Tri Ý giữa bàn học và lồng ngực hắn.

Tri Ý tất nhiên không để hắn thực hiện được ý đồ, giữa muốn thoát ra, nhưng lúc này người kia lại thì thầm bên tai cô: "Có muốn thử cảm giác ngoại tình không?"

"Vì thế mới tìm tôi, không phải sao?"

Mấy câu nói nhẹ nhàng lại thành công khiến Tri Ý ngừng lại, cô không nhìn được nghiêng đầu nhìn người kia, vẫn cái dáng vẻ cười cợt, không rõ thật lòng hay giả dối. Sau đó Tần Tranh đưa tay giữ lấy khuôn mặt Tri Ý, kẻ sát, dịu dàng hôn lên mi mắt cô.

"Tri Ý, muốn thử không? Tôi cho cậu thử."

Người trước mặt trầm mặc trong thoáng chốc, Tần Tranh thấy Tri Ý như vậy, ý cười từ khóe miệng dần dần lan tràn, vẻ mặt chờ đợi này cũng có nghĩa là cô ấy cũng muốn thử.

Tri Ý biết thừa là Tần Tranh đang có ý dụ dỗ mình, nhưng cô trầm mặc cũng bởi vì cô có chút bối rối rồi.

Cô cũng không muốn lãng nhăng với Tần Tranh, ít nhất là chưa bao giờ nghĩ tới "làm" với hắn. Đúng vậy, là cô trêu chọc người này trước, cũng là cô có ý để lắc tay lại chỗ của Tần Tranh, nhưng cũng chỉ vì muốn trả thù Tường Nhất Minh mà thôi, xem này, anh có thể ngoại tình, tôi cũng có thể nhé.

Cho đến một ngày, cô cùng Tường Nhất Minh không còn nể nang gì chất vấn lẫn nhau, Tri Ý cũng sẽ không hề che đậy mà thừa nhận, đúng vậy đấy, đúng là tôi ngủ với Tần Tranh, người mà anh chẳng bao giờ bì kịp đấy, nhưng dù cho đây là cách để trả thù Tường Nhất Minh, cô vẫn nghĩ không cần dùng đến thân thể của mình, bởi vì, không cần thận lúc nào đó có khi sẽ mất cả trái tim.....

Cái giá phải trả quá lớn, cô lại không ngờ, cho Tường Nhất Minh một bài học là được rồi.

Tần Tranh chỉ lẳng lặng nhìn cô chăm chăm, dáng vẻ vô cùng kiên nhẫn, Tri Ý đang đối diện với hắn không nhìn được rồi mất đi, không vì lý do gì, chỉ là nơi đó của cô đã ướt, thậm chí theo bản năng còn hơi co lại, dường như khát vọng được vật gì đi vào, người vẫn luôn nhìn cô kia có lẽ không biết rằng, cô kỳ thực cũng muốn, cô...

Kỳ thực cũng trống vắng.

Buồn cười lắm phải không? Ngày đó cô nói với Tần Tranh là thật lòng, cô quả thực —— vừa nhìn thấy hắn liền ướt, có lẽ là do hormone hấp dẫn, cũng có thể là thân thể này của cô trời sinh phóng đảng.

Tầm mắt dao động, lại còn cái tay đang bị hắn siết kia nữa, lòng bàn tay mà hắn vừa viết lên hai chữ đó, mặc dù đã mơ hồ không rõ, nhưng Tri Ý vẫn nhớ như in cảm giác lúc đó, tê dại ngứa ngáy, ngứa đến tim cô cũng muốn nhúc.

Hơi ngập ngừng đưa tay nắm lấy tay người kia, cũng không phải kiểu mười ngón tay đan vào nhau, chỉ nhẹ nhàng nắm, sau đó cầm tay Tần Tranh, chậm rãi lướt qua trước ngực, lướt xuống dưới bàn, sau đó, đi vào trong váy, vuốt nhẹ bắp đùi của cô, từng chút từng chút tiến lên trên, cuối cùng —— đi tới nơi ướt át đó.

Tay người nọ run rẩy khó nhận ra, Tri Ý cũng run lên, nhưng này lúc cô lại cố ý dịch về phía sau, cọ cọ nơi đang hùng hục của hắn, tựa như muốn nó vùi càng sâu vào giữa hai chân mình.

Thử ấy hả? Muốn thử chứ, dù sao cô cũng có cảm giác.

Chỉ là.....

Tri Ý lần thứ hai nghiêng đầu nhìn về phía người kia, lần này cô chủ động đưa môi, mon man lướt nhẹ, không đi sâu vào, sau đó nói: "Đừng vào trong..... là được."

Thu: Mình bé quan thiết đây, sau tết mình phải thi IELTS rồi, bà con ăn tết vui vẻ nha~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Vào rồi, ngón tay của hắn (hồi H)

"Đừng tiến vào..... Là được."

Người phía sau nở nụ cười, sáp lại hôn nàng một cái: "Nghe cậu hết."

Sau giá sách được sắp xếp ngay ngắn, trong góc khuất không người, vậy Tri Ý đã bị Tần Tranh vén đến hông, một tay hắn mon trớn mông nàng, xoa nắn khi nặng khi nhẹ, từng chút đè ép, sau đó lại tách ra.

Dọc theo mép quần lót của nàng, tiện đà thăm dò vào bên trong, năm ngón tay mang theo hơi ấm cùng mồ hôi, vuốt ve âu yếm nơi mềm mại đến không ngờ, từ giữa đùi chậm rãi đi xuống, đến nơi đã ướt sũng tràn lan, chỉ xoa nhẹ một hồi, liền dẫn đến một đợt thủy triều mới.

Tần Tranh nhìn người trước mặt, không nhìn được cong cong khoe miệng, ý cười trong mắt, câu nói đó quả là không sai: Phụ nữ, được tạo ra từ nước.

Quần lót bị hắn kéo đến bắp đùi, miễn cưỡng mắc giữa hai chân tinh tế trắng mịn, màu đen viền ren, đã từng bao bọc lấy vị trí ngón tay hắn lúc này đang thăm dò, Tần Tranh nhìn nơi đó, phát nhiệt đỏ cả mắt.

Hai màu trắng đen tương phản, vô cùng kích thích cảm quan, kích thích đến mức hắn tựa như càng khó chịu.

Suy nghĩ đột nhiên có chút lảng đãng, nhớ lại lần đó nàng đến ký túc xá, nhìn lại người đang giả vờ bình tĩnh trước mặt, Tần Tranh không nhìn được trêu nàng: "Màu đen này, hôm đó cũng màu đen."

Lời nói ám muội không rõ, nhưng Tri Ý lại hiểu hắn nói đến chuyện gì, làn mi khẽ rung, lại bị câu tiếp theo làm cho run rẩy: "Tôi cũng vậy, cũng là màu đen."

Ánh mắt người đó sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, chăm chú đến mức khoe mắt Tri Ý giật giật, hai chân thon dài rắn chắc, không nói không rằng cũng chen vào giữa hai chân nàng, dường như, còn cố ý đâm đâm vào phía dưới, làm cho tầm mắt nàng —— không khỏi liếc tới nơi đó của hắn.

Một đồng phòng lên đối diện với nàng, quần bị căng ra quá mức, nơi đó như thể một giây sau sẽ rách toạc, phóng thích ra dục vọng.

Tri Ý đột nhiên có chút miệng đắng lưỡi khô, tim cũng đập nhanh hơn, cảm giác mê man không rõ, sau đó, bàn tay, không tự chủ được đặt lên nơi đó.

Hồ hấp thoáng chốc ngừng lại, ừm, giống như nàng nghĩ, nóng nóng, cứng cứng, phảng phất như đang thiêu đốt tay nàng.

Da đầu trong nháy mắt như có dòng điện chạy qua, tê dại đến mức Tần Tranh không nhìn được rên khẽ một tiếng, hành động bột phát của nàng, thật sự rất thoải mái, thoải mái làm hắn không nhìn được vui mình vào tay nàng.

Giọng nói ám ám vang lên, khen nàng một cây: "Ngoan vậy sao? Còn biết đáp lễ....."

Biết rõ hắn đang chế giễu, Tri Ý cũng không phản bác, sắc mặt hồng rực nhìn hắn, nhất thời, nhìn nhau không nói, nhưng mà những lúc thế này thì nói gì được chứ? Hai người bọn họ lại không cần giao lưu tình cảm.

Vậy mà đáng vẻ nhếch mép của hắn lại khiến Tri Ý ảo não, luôn có cảm giác phản ứng của nàng từ lâu đã trở thành trò cười trong mắt hắn.

Tầm mắt dời đi, không nhìn được mở miệng giục người kia: "Cậu, nhanh chút đi....."

Nhanh chút, đừng chọc ghẹo nàng như vậy.

Mặc dù nàng mở miệng "nhanh", Tần Tranh vẫn bày ra dáng vẻ ung dung, âm thanh mang theo tình dục vang lên bên tai Tri Ý, đầu lưỡi hắn còn tiện thể luồn vào trong tai nàng: "Sẽ có lúc nhanh mà."

Cái tay kẻ sát hoa huyết của nàng, lại cố ý nhào nặn vỗ về, áo bị hắn vén lên cao, áo lót tơ tằm bị hắn nhanh chóng cởi ra, nhũ thịt tròn trịa no đủ lập tức bị hắn bóp chặt, lòng bàn tay bọc lại, đầu ngón tay vân vê, thủ đoạn như tùy ý lại như khinh bạc.

Tri Ý cảm nhận rõ ràng, đầu vú mềm mại bị hắn đưa bốn dần dần đứng thẳng vểnh lên, nhũ thịt được năm ngón tay bao vây, khi thì được hắn âu yếm, khi thì lại bị hắn chà đạp, người kia còn rất quá đáng, quá đáng đến mức dùng ngón tay cái cùng ngón tay trở sắc tình vuốt ve đầu vú đỏ bừng của nàng.....

Thân thể của nàng dường như có thứ gì đang lớn lên, nóng cháy, đầu óc trống rỗng, Tri Ý có chút mờ mịt lại có chút luống cuống, cảm giác như cả cơ thể đều tập trung vào những nơi được hắn đang xoa nắn kia.

Toàn thân nàng như nhũn ra, nhưng tay lại dùng sức nắm nắm nơi đó, thậm chí cuối cùng —— nàng theo bản năng cơ thể, chậm rãi lục lọi trên dưới, Tri Ý biết nàng muốn cái gì, nhưng cũng có chút không cho phép bản thân, hoặc là —— nàng vẫn còn có chút ngượng ngùng sợ hãi.

Động tác trên tay người kia vẫn như mưa gió dồn dập, không hề có ý tứ dừng lại. Đầu ngón tay nóng rực, chậm chậm lại cố ý nghiền nát nơi đó của nàng, nhẹ nhàng trượt qua cánh hoa phấn nộn sung huyết, cố ý đè ép xoa nắn lên hoa hạch run rẩy.

Hắn làm rất ôn nhu, nhưng thân thể Trì Ý vẫn không nhịn được run rẩy, còn có hoa huyết nơi đó, cũng không tự chủ co rút lại, mở ra khép lại, âm thanh nghẹn ngào như mèo con vang lên, đôi mắt ngập nước nhìn người kia.

Rồi sau đó, âm thanh nghẹn ngào đột nhiên biến thành tiếng rên rỉ vụn vỡ.

Tiến vào rồi, ngón tay của hắn.....

Thu: AAAAA~, tớ lại không nhịn được trời lên rồi, mọi người ăn tết vui không?

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vậy, cậu thả nó ra đi

Trì Ý không nhịn được khẽ rên, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Ngón tay tiến vào dừng lại, cái tay bên trên bóp nhẹ ngực nàng như vỗ về, hắn hỏi: "Khó chịu à?"

Trì Ý lắc đầu, phía dưới còn theo bản năng, nuốt lấy hắn, dù sao nơi đó —— vẫn là lần đầu tiên bị người khác làm vậy: "Có chút trướng....."

Tần Tranh cười, nàng đứng là ngốc nghếch cũng đáng yêu như vậy, môi khẽ nhếch, dán sát lại, hôn lên môi nàng, đầu tiên chỉ đụng chạm nhẹ nhàng, sau đó tiến sâu vào khoang miệng nóng ướt, quấn lấy đầu lưỡi nàng, mặc sức chơi đùa, cướp đoạt không còn chỗ trống, một hồi lâu sau, nhịp thở của nàng càng trở nên gấp gáp, mà bên dưới đó, so với lúc trước lại càng trơn ướt dễ dàng.

Tần Tranh vô cùng thỏa mãn với phản ứng của Trì Ý, lúc rời khỏi môi nàng, ngón tay thuận theo dịch nước trơn trượt cắm sâu thêm mấy phần, mà nơi đó cũng rất nghe lời, hắn vừa ấn vào, nàng liền đáp trả hơi co lại, mút lấy ngón tay hắn đi vào càng sâu.

Kỳ thực có chút khó chịu, nhưng cũng lại có chút khó nhịn, ngón tay đó của hắn tiến vào, Trì Ý thậm chí có thể cảm nhận hoàn toàn, hình dáng đó, từng động tác nhỏ từ ngón tay khớp xương rõ ràng của hắn bên trong nàng.

Ngón tay có vết chai ma sát trong huyết hoa mềm mại, thậm chí móng tay hắn còn như có như không khẽ chạm vào thành mềm nơi đó, từng chút từng chút, hắn từ từ cắm vào, lại chậm rãi rút ra, sau đó lại tiến vào, lặp đi lặp lại, làm không biết mệt.

Còn cái tay ôm lấy ngực nàng lại cố ý nhào nặn âu yếm, đầu ngón tay vuốt mạnh nụ hoa đứng thẳng, thế nhưng vẫn chưa đủ, hắn đột nhiên cúi đầu, tàn nhẫn mút xuống nơi đó, sau đó môi lưỡi hung hăng cùng tiến đến, vú mềm căng tròn bị hắn dùng sức bóp lấy, ác ý đè ép vân vê, đầu vú đỏ hồng nở ra từ môi lưỡi hắn, kiều diễm ướt át đến mức như thể nhỏ ra nước, ừm, đúng vậy, nơi đó giống như đã ướt lắm rồi.

Động tác mãnh liệt bất ngờ, chẳng hề báo trước cho nàng, kích thích đến mức Trì Ý sợ hãi kêu lên một tiếng.

Người kia đột nhiên nở nụ cười, không có ý tốt nhắc nhở nàng: "Suyt..... Trong thư viện, phải giữ yên lặng."

Trì Ý cắn răng trừng người kia trách móc, nhưng lại không hề biết, dáng vẻ của mình giờ phút này, dục vọng long lanh trong mắt, mùi vị ngập tràn phong tình, một chút uy hiếp cũng không có.

"Là tôi sai, là tôi sai."

Trên vú mềm còn vương lại nước bọt của hắn, nơi đó đã bị hắn mút đến loang lổ dấu vết, vậy mà người kia còn vờ vĩnh không biết, nói lời lấy lòng nàng, quả thực là mặt dày vô sỉ.

Hắn cố ý, cố ý muốn nhìn dáng vẻ nàng ý loạn tình mê, lại cố ý làm vậy với nàng, chọc ghẹo đến mức nàng không kiềm chế được. Chuyện này Trì Ý biết cả, nhưng dù biết rõ ràng, nơi đó bên dưới, vẫn vì bị hắn đùa bỡn đến không có tiền đồ —— xuân thủy lan tràn.

Ngón tay trong hoa huyết lại thỏa sức chơi đùa, cố ý ra vào, không còn khắc chế như lúc đầu, thậm chí —— thậm chí người kia còn nhân lúc nàng mê man, cứ như vậy cắm ngón tay thứ hai vào.

Trì Ý thoải mái "um" một tiếng, mắt không nhịn được hí lên, vô cùng hưởng thụ loại khoái cảm này, có lẽ vì vừa được ai đó "nhắc nhở", nàng cắn chặt môi, ngăn những tiếng rên rỉ vụn vỡ.

Nhưng dường như nàng nhẫn nhịn chịu đựng lại làm hắn không vừa lòng, người kia đột nhiên rút ngón tay từ trong hoa huyết ra, bất ngờ đến mức, Trì Ý thậm chí có thể nghe thấy âm thanh nàng "hú giữ" hắn lại, "Phốc xuy" vang lên, rõ ràng là muốn "hú kéo", lại bị hắn mạnh mẽ rút ra mang theo lượng lớn hoa dịch, chảy ra từ miệng huyết, tí ta tí tách, từng sợi từng sợi, dục vọng rung động.....

Tri Ý không dám nhìn bên dưới chính mình, chắc chắn sẽ rất khó coi, cũng rất dâm mị, nhưng Tần Tranh lại không chút kiêng kỵ, ánh mắt sáng quắc nhìn nơi đó chăm chăm, thậm chí đầu ngón tay của hắn còn nhẹ nhàng khều ra một sợi chỉ bạc từ mật hoa, nắm ngón tay chụm lại, không ngừng làm loạn ở nơi đó, tiếp theo không rõ vô tình hay cố ý, bôi lên khắp nơi, từ miệng huyết nang đến nơi cỏ thơm còn cả bắp đùi.

"Nhiều nước thật..... Có điều, tôi thích."

Hắn lại chọc ghẹo nàng, nhưng Tri Ý lại chẳng nói câu gì, tâm trí nàng chỉ tràn ngập một loại cảm giác trống rỗng từ khi ngón tay hắn rời đi, không phải nàng chưa từng tự dùng ngón tay của mình, loại cảm giác ấy cũng thoải mái, có thể thỏa mãn đôi chút, nhưng không thể nào so sánh với cảm giác khi này được hắn chạm vào.

Chắc chắn là hắn đã có rất nhiều bạn gái, nếu không thì sao có được kinh nghiệm phong phú như vậy chứ.

Có chút buồn cười, nàng cũng chỉ muốn tìm chút kích thích ngoại tình, kỳ thực —— với ai chả thế, cần gì phải nhặt nhều đến mức lần tán chuyện hắn đã từng có bao nhiêu bạn gái?

Có lẽ được hai từ "ngoại tình" đó kích động, Tri Ý càng thêm liều lĩnh, đuôi câu lấy người kia mà sát, thân thể ngã về phía trước, ý đồ rõ ràng câu lấy eo của hắn, kéo hắn càng sát lại gần, mắt to ngập nước cũng cố ý dán vào hắn.

Tay càng ra sức ve vuốt chỗ đó, cảm nhận nhịp đập của hắn. Người kia như thể bị dày vò bởi động tác của nàng, cái tay nơi hoa huyết run lên, Tần Tranh đỏ mặt, mồ hôi chảy đầy trán.

Tri Ý cũng không được dễ chịu, tay nhỏ tính tẻ kéo khoá quần hắn xuống, nàng đột nhiên dán vào, đầu vú dựng thẳng sượt lên áo trước ngực hắn, sau đó, vô cùng ngoan ngoãn xin phép: "Tôi muốn nhìn nó....."

Tri Ý có thể cảm nhận rõ động tác nuốt nước bọt của người kia, hô hấp của hắn càng thêm trầm nặng, lại tiến gần vật thô dài giữa hai chân thêm một chút, như thể làm vậy mới càng thuận tiện cho nàng.

"Vậy —— cậu thả nó ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cô cao trào, hắn bắn ra

Vốn chẳng hề khó khăn, nhưng động tác của Tri Ý lại vô cùng chậm chạp, khiến Tần Tranh hoài nghi nàng đang cố ý.

Sự thật quả thực không phải vậy, thứ đồ giữa chân hắn kia, kéo nơi đó căng phồng, làm Tri Ý không còn chỗ xuống tay, mồ hôi dấp dính, ngay cả tay kéo khoá cũng khẽ run.

Lôi kéo một hồi, ấn chặt nơi đó xuống, lần này rốt cuộc côn thịt bị mắc kẹt cũng được nàng giải phóng.

Dương vật to lớn bật vào tay Tri Ý, nóng nóng, cứng cứng, thiêu đốt đến mức nàng có chút nóng mặt. Vừa liếc mắt nhìn đến thứ đó, hô hấp Tri Ý lập tức ngừng lại vài giây, gò má vốn hồng rực giờ lại càng phát nhiệt.

Mạch máu xung quanh côn thịt dưới ánh mắt chăm chú của nàng còn không an phận nhảy lên mấy lần, vô cùng cố gắng ghéech lên đối diện nàng, lỗ nhỏ trên quy đầu tham lam nhỏ nước, Tri Ý nhận ra vội rút tay lại, cái kích thước đó, có vẻ hơi đáng sợ...

Phản ứng này của nàng lại vô tình lấy lòng người đối diện, Tần Tranh cố ý tiến sát bên tai nàng, trêu chọc: "Về mặt của cậu, tôi có thể hiểu là —— cậu rất hài lòng?".

Tri Ý cạn lời, trong lòng cười hắc hắc tự đại, nhưng dường như —— nàng cũng không cách nào phản bác, dù vậy, ngoài miệng vẫn nói một đằng làm một nẻo: "Cũng tạm."

Tần Tranh cười, thừa hiểu nàng cứ cứng miệng, cũng không vạch trần, chỉ nắm tay nàng, lần nữa đặt lên nơi hắn sưng to dựng thẳng, ý đồ trêu chọc rõ ràng: "Vậy cậu sờ thử xem, có phải chỉ ở mức "cũng tạm" không?".

Côn thịt trần trụi, không còn vài vóc bao bọc, dường như lại càng nóng bỏng hùng hục, làm Tri Ý hoảng hốt tâm can, nhưng người nọ lại không cho nàng cơ hội ngập ngừng, cố ý dùng quy đầu đang chảy nước tinh bôi lên ngón tay nàng, sau đó, cứ như vậy nắm tay nàng chuyển động ra vào.....

Tri Ý muốn cự tuyệt, lại tựa hồ không hẳn vậy, toàn thân bức bối, nóng đến mức não muốn tỏa nhiệt, bên dưới lại có một nơi rất lạnh lẽo, lạnh đến mức cần một thứ gì đó lấp đầy an ủi. Nàng có lẽ đã ý loạn tình mê, ngón tay mê man vuốt ve lấy thân gầy của người kia, vì muốn cho hắn thoải mái, thậm chí ngón tay mảnh khảnh còn lần xuống dưới, dỗ dành hai tình hoàn không lờ.

Trong chốc lát, hồ hấp người kia trở lên gấp gáp, âm thanh trầm thấp ầm ạch, như thể đang vô cùng ảm đạm khắc chế, Trì Ý nghe thấy mặt đỏ tai hồng, tay lại càng ra sức. Tiếng thờ dốc của người kia ngày một nặng, cơn thịt dưới tay rung động càng mạnh, làm Trì Ý có cảm giác chỉ một giây sau hắn sẽ lập tức bắn ra.

Nhưng không hề, rõ ràng sắc mặt người kia đã ảm đạm đến cực hạn, thậm chí đường nét dưới cằm cũng bạnh ra, nhưng chính lúc này, hắn lại bất ngờ rút ra ngón tay đang tác quái dưới thân nàng, hơn nữa — hơn nữa hắn còn đột ngột nắm lấy cơ thể nàng.

Một tay ôm eo, khiến cho lưng nàng dán chặt lên ngực hắn, vừa vặn, một tay khác bóp mạnh kiềng nhũ của nàng, năm ngón tay dán lên, nhào nặn thịt mềm, vừa lôi kéo vừa thiêu yếm, dường như muốn chơi hỏng hai bầu ngực.

Còn thứ đồ nóng bỏng kia của hắn, vậy mà — vậy mà đã từ từ trượt vào giữa hai bên mông cao ngất của nàng..... Trì Ý trong lúc chưa kịp phòng bị, cũng đã nhận ra ý đồ của hắn, thân thể theo bản năng vận vẹo, nhưng lại chẳng có ích gì, chỉ có thể để cho "thứ đó" thâm nhập càng sâu. Trì Ý không khỏi trừng lớn hai mắt, trong kích thích lại pha lẫn chút sợ hãi, nàng rõ ràng đã bảo hắn đừng có đi vào!

Tựa như hiểu được lo lắng của nàng, Tần Tranh dính sát lại bên tai, an ủi: "Yên tâm, tôi sẽ không vào, vì vậy — cậu cũng ngoan ngoãn một chút."

Hắn thực sự sẽ không tiến vào, nhưng hắn cũng nhịn rất khó chịu.

Trì Ý còn chưa kịp hiểu ý hắn nói, nhưng chỉ một giây sau, người kia đã cho nàng đáp án. Hai chân bị hắn khép lại, tiếp theo cơn thịt cứng nhắc được hấn nhét vào giữa, hấn từ từ đâm lên, quy đầu dính nước, một lần lại một lần, cố ý đụng đến miệng huyết ướm sưng của nàng.

Thứ đồ vật to dài quá cỡ, mỗi khi đâm vào, đều có thể đụng tới âm thần và hoa hạch đằng trước, thậm chí, có vài lần còn cứng rắn chọc đến trên bụng nàng.

Trì Ý không nhịn được cúi đầu nhìn "nó", xem "nó" uy phong lẫm liệt ra ra vào vào nơi đó, cơn thịt thô trướng tím đen, thao động giữa hai chân trắng mịn của nàng, động tác như gió táp mưa sa, càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng mãnh liệt.....

Dù chỉ là loại thao động gãi không đúng chỗ ngứa, nhưng cũng đủ cho Trì Ý cảm nhận, hoa huyết đâm dịch tràn trề của nàng sớm đã bị hắn công thành đoạt đất. Vùng da nhạy cảm nơi miệng huyết, bị hấn ma sát đến đỏ ửng, phát nhiệt, quy đầu thấm ướt lán nào cũng nghiền ép nơi đó, mỗi lần chạm, Trì Ý lại run lên một lần, mà dường như trong huyết hoa, cũng càng ngày càng gấp, càng ngày càng bức bối.

Hai túi không lồ bên dưới, theo động tác hấn dứt vào rút ra, hết lần này đến lần khác vỗ lên mông hoa của nàng, loại âm thanh từ nhục thể, dâm mị không chịu được.

Trì Ý nắm chặt tay lại, kiềm chế tiếng rên rỉ, mà động tác của người phía sau, vẫn mãnh liệt lại cấp tốc, bức cho khóe mắt nàng xuất lệ. Thân thể vừa căng lại vừa mỏi, tê dại đến mức toàn thân vô lực.

Trì Ý không nhịn được nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Tần Tranh, môi hồng khê mở, nàng rất khó chịu, nàng muốn, mà người này, hắn có thể cho nàng, đầu lưỡi phản nộn khê liếm môi, vô tình có ý hướng về hấn muốn hôn, nàng kéo cái tay đang ôm lấy bầu ngực kia xuống, mười ngón đan vào nhau, sau đó, phối hợp theo động tác lên xuống chấp trùng của hắn, tận lực vuốt ve.

Người phía sau như thể đã thú động dục bị kích thích, không thể chờ đợi đưa lên môi mình, nụ hôn vụn nhẹ từ lúc nào dần trở nên sâu sắc triền miên mà bọn họ chẳng hề hay biết...

Thu: Sorry mọi người nha, mình trực chủ nhật nên trễ hẹn, chúc mọi người tuần mới vui vẻ nha~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đêm nay đừng về ký túc xá

Dưới vòi hoa sen, phòng tắm ký túc xá nữ, thân thể trần truồng của Trì Ý đứng đó, mặc cho dòng nước ấm áp rơi lên người, thật thoải mái, nhưng dường như — lại có chút khó chịu.

Loại khó chịu không thể nói rõ, chỉ là thân thể rất nóng cũng rất lạnh, có lẽ là do nước tắm, đôi khi cứ lúc nóng lúc lạnh.

Cảm giác tê tê dại dại trước ngực như thể bị kiến cắn, không đau chỉ là hơi ngứa, Trì Ý không nhịn được dùng tay bóp lấy hai vú, năm ngón tay bao bọc chặt chẽ, sau đó để ép nhào nặn âu yếm "các nàng", giống như — giống như cách mà Tần Tranh đã làm vậy.

Ngón tay kẹp lấy đầu nhũ đỏ tươi, xoa nắn, móng tay gãi nhẹ, nàng không tự chủ được kéo kéo, rõ ràng là có chút đau đớn, nhưng nàng lại chỉ thấy vô cùng thoải mái, tiếng rên rỉ tràn ra.

Một bên âu yếm vú mềm, một bên tay trượt xuống, lướt qua eo nhỏ thon mịn, tới nơi hoa cỏ tốt tươi, nàng không nhịn được vỗ về nơi đó mấy lần, cảm giác như có dòng điện chạy qua lan tỏa, cơ thể dường như run lên, thế nhưng vẫn chưa đủ.

Thân thể nóng bỏng như bị lửa thiêu, nóng đến mức bên dưới - nơi mà trước đó đã có người tiến vào, lại bắt đầu trống vắng, hoa huyết không nhịn nổi co rút, lát sau liền có thứ gì đó chảy ra, ẩm ướt dính dính, theo dòng nước, chảy qua bắp đùi nàng chậm rãi đi xuống, nhưng Trì Ý biết rõ, thứ đó không phải nước.

Gò má đỏ bừng, hô hấp khê gấp, hai chân như nhũn ra, thân thể trắng như tuyết vì động tình mà ửng hồng, Trì Ý cắn răng, chậm rãi đưa một ngón tay vào thăm dò. Không giống, vẫn rất khó chịu, khó chịu không cách nào giải tỏa, cảm giác trống vắng ngứa ngáy càng thêm rõ ràng, dây dưa, làm cho nàng rất muốn có thứ gì đó tiến vào, thỏa mãn một hồi.....

Thật lâu thật lâu sau, mãi đến tận khi da dẻ dưới dòng nước bị nhả lại, Trì Ý mới đóng vòi hoa sen, thân thể yếu đuối dựa lên vách tường lạnh lạnh, nàng không nhịn được đưa tay khẽ vuốt cánh môi dưới, sau đó lè lưỡi liếm một cái, cắn, cắn thật mạnh.

Ngẫm lại vẫn cảm thấy thật hoang đường, cơ thể này của mình, lại lăng lơ đến mức đó, chỉ vừa âu yếm đã ướt, hơn nữa —— nàng dường như cũng có chút muốn người kia.....

.....

Tường Nhất Minh lúc này lại có chút hối hận, hối hận lúc trước sao lại để bị Lương Tịnh dụ dỗ. Hắn không nhớ ra được Lương Tịnh ban đầu quyến rũ hắn thế nào, mà suy cho cùng, chuyện như vậy bắt đầu làm sao cũng không cần thiết phải nhớ, liền cứ —— mơ mơ màng màng lên giường với cô ta, sướng thì cũng sướng, cũng rất thỏa mãn.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ không có hậu họa về sau, dù sao Lương Tịnh cũng bảo, bọn họ chỉ là vui đùa chút thôi, lên giường thoải mái một hồi, còn nói sau này về trường cũng sẽ như thường ngày, cô ta sẽ không đến làm phiền hắn, nhưng bây giờ thì sao, đúng là nhà rắm!

Lần thứ hai gạt đi bàn tay của Lương Tịnh bám trên người mình, ngữ khí Tường Nhất Minh đã mất kiên nhẫn: "Cô đủ rồi đó, đừng có mà đ* được quán lấy người khác!" (Nguyên văn là "phát tao" nhưng mình chẳng biết dịch thế nào cho sát nữa, mọi người, help!)

Đ* được? Lương Tịnh cười châm chọc, đừng thấy Tường Nhất Minh bình thường giả bộ làm quân tử khiêm tốn trước mặt Trì Ý, lúc ở cùng cô ta, mở miệng ra đều là dâm ngôn uế ngữ, thô tục bỉ ổi đến cùng cực.

Có điều, Lương Tịnh thích.

Cô ta chính là thích kiểu đàn ông mặt người dạ thú như vậy, kiểu đàn ông trên giường hận không thể làm chết mình, huống hồ, người đàn ông này còn là bạn trai của Trì Ý, cô ta lại càng thích.

"Anh đấy, người ta nhớ anh mới gọi điện, đã hai ngày rồi không gặp, anh cũng không nhớ em chút nào sao?"

Lúc nói chuyện, tay đã lần xuống bên dưới Tường Nhất Minh, sau đó hướng về phía đồ vật đó giữa hai chân hắn, cố ý sờ soạng một cái, rõ ràng cảm giác được thân thể hắn run lên, Lương Tịnh đắc ý nhếch khóe miệng, cũng chẳng hiếm lạ gì, đàn ông vừa được ném mùi tình dục chính là như vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều muốn.

Kể cũng buồn cười, cái thứ đàn ông nhiều ham muốn như hắn, yêu đương với Trì Ý mấy năm mà còn có thể nhịn được, ngạc nhiên nha. Có điều lại ngạc nhiên cũng ích lợi gì, cuối cùng còn không phải nằm lên giường của cô ta đấy thôi, Trì Ý sau này mà còn muốn dùng hắn, không phải cũng chỉ là đi xài lại đồ của cô ta sao.

"Nhớ anh lắm đó, cứ nhớ đến lại ướt, thật mà, không tin, anh sờ xem?" Thân thể dán chặt lấy hắn, sắc mặt Tường Nhất Minh vẫn còn bức bối, nhưng lần này, hắn lại không đẩy Lương Tịnh ra, thậm chí cũng không cự tuyệt cô ta nắm lấy tay hắn lần xuống bên dưới mình.

Quả nhiên, ướt thật.

Rõ ràng trong lòng từ chối, rõ ràng hắn cũng rất coi thường Lương Tịnh, nhưng Tường Nhất Minh ngoài miệng chỉ nói một câu: "Đúng là đồ dâm đẳng!" Sau đó tay trên hơi dùng lực, ngón tay không nhịn được thuận theo dâm dịch chọc vào, một cái tay khác thuận theo tự nhiên, xoa lấy cặp mông tròn trịa, nắm ngón tay hăm sâu, nặng nề bóp mấy cái.

Lương Tịnh phát ra một tiếng "um" câu người, thân thể càng dán chặt lên người hắn, chặt đến mức có thể cảm nhận được nơi đó Tường Nhất Minh đã ngừng đầu khí thế, thở gấp bên tai hắn, câu dẫn: "Đêm nay đừng về ký túc xá nha....."

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đêm đêm làm chú rể

Trong phòng thuê tại một nhà nghỉ cạnh trường học, mặc dù đêm đã khuya, nhưng những âm thanh ám muội kia vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Tường Nhất Minh sau khi xong việc vẫn còn nằm ở trên giường hút thuốc, Lương Tịnh tự nhiên vui trong lòng ngực hắn, ngón tay vuốt ve chơi đùa bên hông hắn.

Một bên giường quần áo hỗn loạn, đương nhiên, còn có vài cái bao cao su chứa dịch thể đàn ông bên trong, không khí dày đặc mùi vị kích thích, mùi mốc meo vốn có trong phòng, cộng thêm mùi thuốc lá, nói thật, khiến người ta thấy hơi buồn nôn.

Lương Tịnh ngẩng đầu nhìn Tường Nhất Minh, khi đến gần lại có ý cấn cấn điểm đồ trước ngực hắn, lúc trước vẫn còn là người đàn ông ra vẻ phiến chán với cô, bây giờ ngược lại sắc mặt ôn hòa, đưa tay đùa loạn bóp ngực cô một cái, sau đó lại nói vài câu ve vãn bên tai, thái độ xoay chuyển, đại khái là vì dục vọng được thỏa mãn.

"Anh vừa nãy —— nhắn tin cho Trì Ý à?" Lương Tịnh đột nhiên mở miệng có ý hỏi, có chút ý tứ thăm dò.

Vào lúc này nghe được tên Trì Ý, Tường Nhất Minh ít nhiều cũng có chút chột dạ, mất hứng, nhú nhú mày, đẩy người trong ngực ra, sau đó nghiêng người qua đi di tàn thuốc, mờ hồ "ừ" một tiếng.

Có thể nhìn ra hắn không muốn tán gẫu về đề tài này, nhưng Lương Tịnh vẫn còn cố tình hỏi thêm một câu: "Từ lúc anh về trường, cô ta có hỏi gì anh không?"

Mấy bức ảnh mà cô ta gửi cho Trì Ý, Lương Tịnh tự thấy là đã chụp chính chu đáo, có làm mờ thì cũng không che đi những vị trí then chốt, cho nên cô ta nghĩ, dù thế nào thì Trì Ý cũng nhất định không thể cái gì cũng không hỏi được.

Thế nhưng Tường Nhất Minh đáp lại là: "Không có."

Lương Tịnh không khỏi híp mắt nhìn xuống Tường Nhất Minh, có chút hoài nghi tính chân thật trong lời nói của hắn, hai người đã bên nhau đến mấy năm, nhìn thấy loại ảnh như vậy, không thể nào một câu chất vấn cũng không có chứ? Nếu thật sự là cái gì cũng không hỏi, cũng chẳng biết nên nói Trì Ý tổ chức tâm lý vững vàng hay là nói tình cảm này của bọn quá nhạt nhẽo đây.

Giật gượng khóe miệng, vốn là muốn hỏi dồn một phen, nhưng lại đánh lảng sang chuyện khác, thay đổi biện pháp dẫn dụ Tường Nhất Minh: "Chuyện lần trước anh nói có thật không vậy?"

Chuyện lần trước? Tường Nhất Minh trong lòng hơi rung mình, nhìn người mới vừa rồi còn cùng hắn mây mưa, dù sao vẫn hơi kiêng kỵ: "Cô hỏi làm gì?"

Mấy ngày hoang đường trước đó của hắn cùng Lương Tịnh, liều mạng làm tình, cũng đàn độn u mê nói ra rất nhiều chuyện không nên nói, chuyện về hắn, cũng có chuyện —— liên quan đến Trì Ý.

Lương Tịnh bữu môi ra vẻ giận dữ Tường Nhất Minh một chút, nhìn như thể đang ghen: "Làm gì chứ, bây giờ lại nhớ ra cô ta là bảo bối trong lòng rồi à? Em cũng chỉ hỏi chút thôi, làm như là người ta bày mưu tính kế gì, vốn là chính miệng anh kể cho em cơ mà."

Nói xong trực tiếp xoay người đi, đưa lưng về phía Tường Nhất Minh.

Chân móng mạnh khoắc hững hờ trên eo cô, lộ ra một mảng bóng lưng trơn láng, đi xuống bên dưới, hai bên mông tròn trịa..... Tường Nhất Minh lơ đãng liếc mắt, nhìn một lúc lại có chút bị mê hoặc, nuốt một ngụm nước miếng, nơi đã mềm xuống lại dần dần có ý muốn ngẩng đầu dậy.

Tay mò vào trong chăn, đi tới nơi vẫn còn ướt rườn rướt, ngón tay tác quái, ngoài miệng cũng không cay nghiệt như trước, thậm chí còn có chút lấy lòng: "Chuyện cũ rích rồi, có gì hay mà nói, nếu em muốn nghe thì để anh —— chậm rãi kể cho em."

.....

Buổi sáng hôm sau, Trì Ý lại nhận được ảnh giường chiếu gửi từ Lương Tịnh, vẫn giống như trước không che không đậy, không xấu hổ không nóng nảy, chỉ là lần này —— lại thêm chút thị uy khiêu khích, liền một lúc gửi cho nàng nhiều ảnh thế này, cứ như thể sợ nàng không xem được.

Âm báo tin nhắn liên tiếp vang lên, làm Quách Vũ Phi đang ngồi ăn sáng phía đối diện cũng phải ngẩng đầu lên hỏi: "Mới sáng sớm, Tường Nhất Minh à?"

Tường Nhất Minh? Trì Ý cười cợt, vút điện thoại sang một bên rồi trả lời một câu: "Không phải, tin nhắn rác thôi."

Ăn xong bữa sáng, Trì Ý định cùng Quách Vũ Phi đến phòng học ôn tập, nếu giống như năm trước, lúc này nàng chắc chắn sẽ đi thư viện, chỉ là sau sự kiện ngày hôm qua, Trì Ý nghĩ sẽ không đến thư viện trong một khoảng thời gian nữa, miễn cho —— "Tức cảnh sinh tình".

Trước khi trả khay thức ăn rồi đi, lại không khéo trùng hợp chạm mặt mấy người kia, La Vĩ Hằng nhìn thấy Trì Ý còn hơi ngáy ra, dù sao muốn bắt chuyện với nàng cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Mà cái người đi cuối cùng kia, từ đầu đến cuối đều không nói gì, thậm chí cũng không có bắt chuyện với Trì Ý, nhưng thời điểm đi lướt qua nàng, mu bàn

tay lại như có như không chạm vào nàng, ngoài ra thì không có gì khác.

Sau khi Trì Ý đi khuất, La Vi Hàng mới bắt đầu bát quái: "Uồi, uồi, uồi, tối qua không phải Tường Nhất Minh nói cùng Trì Ý ngủ bên ngoài sao? Sớm thế này, Trì Ý đã chạy về ăn sáng rồi?"

Ngô Nam đang vội tìm chỗ ngồi cũng không khỏi trợn mắt nhìn La Vi Hàng, người anh em này, người ta nói gì cũng tin à.

"Câu ta nói ở cùng Trì Ý, ông tin được à?"

"Không vậy thì sao, bọn họ đều là bạn trai bạn gái?" Dứt lời, thấy Ngô Nam lắc lắc đầu, bộ dạng không thể cứu vãn nổi, không nhịn được mở miệng chế nhạo hân: "Ông gato với người ta chứ gì, người ta có bạn gái mình thì không, ra ngoài thuê phòng cũng chỉ là chuyện trong mơ."

Ngô Nam cạn lời dở khóc dở cười, hừ lạnh một tiếng không muốn trả lời hân, mấy lời này đúng là đúng nên nói ra dạy hư vị nam sinh ngây thơ này, cũng miễn cho bản miệng mình.

La Vi Hàng thấy Ngô Nam không phản ứng lại, cho là hân là bị mình đoán trúng tâm tư, lại càng hăng hái, vừa trêu chọc hân còn không quên lôi kéo thêm Tần Tranh: "Hừ cái gì mà hừ, ước ao thì cứ việc nói thẳng, đúng không, Tần Tranh?"

Tần Tranh đi phía sau quả thực không nhịn nổi cười, sau đó trả về một câu nói cũng như không: "Còn không phải à, ước ao quá đi chứ, đêm đêm làm chú rể đây....."

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lau súng cướp cò

Ngày tháng ôn tập đều trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến kỳ thi.

Có lẽ là vì chuẩn bị cho thi cử, Lương Tịnh mấy ngày nay xem như ngoan ngoãn, không tiếp tục gửi mấy thứ 18+ cho Trì Ý nữa, Tường Nhất Minh cũng rất ra dáng, không bị Lương Tịnh câu đi, còn biết cùng đi ôn tập với Trì Ý, mượn lời bạn cùng phòng của Trì Ý, chính là một vị bạn trai tốt nhị thập tứ hiếu.

Còn Trì Ý ấy à, xem nào—— chả buồn ừ hừ.

Thi cuối kỳ của Trì Ý không nhiều môn lắm, chỉ có sáu môn, có điều thời gian thi sáu môn này bị sắp xếp hơi biến thái, năm môn đầu hai ngày tới sẽ thi, còn một môn cuối lại để đến ngày cuối cùng kỳ học mới thi, tính ra đến khi bọn họ thi xong môn đó thì trường học cũng chẳng còn ai.

Sáng nay vừa thi xong môn thứ nhất, Tường Nhất Minh liền đến tìm nàng cùng nhau đi ăn, nói là có tin tức tốt phải báo cho nàng biết. Trước đó còn nói chỉ có hai người bọn họ, kết quả khi đến nhà ăn, hân còn gọi thêm đám bạn cùng phòng ký túc, đương nhiên, Tần Tranh cũng có trong số đó.

Sau lần ở thư viện kia, số lần Trì Ý và Tần Tranh gặp nhau cũng dần dần tăng lên. Gọi là gặp nhau, nhưng thẳng thắn mà nói cũng chỉ có thể coi như hơn chạm mặt nhau chút xíu.

Hơn nữa những lần "chạm mặt" này—— nói thế nào nhỉ, chính là kiểu không cần nói cũng hiểu. Giống như sáng nào tới nhà ăn ăn sáng đều sẽ đụng phải hân, đôi khi có thêm mấy người cùng phòng ký túc đi cùng, có khi lại chỉ thấy mình hân, nhưng tóm lại, cơ bản là lần nào tới nhà ăn đều sẽ gặp phải hân.

Còn nữa, lúc nàng đến phòng học ôn tập, cũng sẽ thấy hân ở đó, không nhất thiết là cùng một phòng, khi thi phòng bên cạnh, có lúc là một phòng cách thật xa, nhưng cơ bản sẽ cùng một tầng.....

Quá nhiều quá nhiều chuyện, nếu nói là tình cờ thì chính Trì Ý cũng cảm thấy buồn cười. Mà cái kiểu "cố ý" như có như không này của hân, ít nhiều cũng khiến Trì Ý "lạc lối", dường như người kia để ý đến mình, suy nghĩ này—— có vẻ quá nực cười, cũng chỉ là "lau súng cướp cò" một lần, thậm chí còn chưa làm "đến nơi đến chốn", người như hân, chắc chắn thêm đề bụng đến mấy chuyện như vậy đâu.....

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, lúc chọn chỗ, Tần Tranh vừa vận ngồi đối diện với nàng, khi Trì Ý vừa ngồi xuống, đầu gối trực tiếp đụng vào bắp chân hân.

Tâm tư có hơi hoảng hốt, cuối cùng muốn thu chân về đã không còn kịp nữa, vì người kia lại đùa ác dùng chân bắt được nàng, vừa vận dưới gầm bàn, ngay dưới mắt mọi người, chẳng hề giấu diếm, cứ như vậy giam nàng lại.

Người kia từ lúc ngồi xuống cũng chưa một lần nhìn thẳng vào Trì Ý, nhưng cái chân cuốn lấy nàng dưới bàn kia lại dùng đầu gối chậm rãi lừa gạt tiến vào giữa hai chân nàng, nhìn tư thế của hân có vẻ còn muốn tiếp tục vào sâu hơn nữa.

Trì Ý lúc đầu còn trở mắt mắt vài giây, cái tên này—— dường như luôn thích làm mấy chuyện kích thích, giống như lần trong thư viện, cũng như bây giờ,

nhưng chỉ vài giây chần chờ qua đi, nàng lại mở hai chân ra, tùy ý cho người kia "tiến quân thần tốc", không vì gì khác, chỉ bởi nàng cũng muốn kích thích, hơn nữa lại có Tường Nhất Minh đang ngồi ngay bên cạnh.

Tri Ý vốn tưởng rằng Tần Tranh chỉ "lâm loạn" dưới gầm bàn một hồi rồi thôi, không ngờ là hần chẳng hề có ý định ngừng lại, nhà ăn nhiều người thế này, ấy vậy mà hần cứ dùng đầu gối cọ sát trong đùi nàng, từng chút từng chút, chậm rãi tiếp cận, thậm chí không rõ là cố ý hay vô tình, còn đùa bỡn đến cả những vùng lân cận, dường như chỉ một giây sau sẽ chọc đến hoa huyết của nàng.

Đũa trên tay run lên, người kia lại bình chân như vại, lúc nàng quét mắt nhìn qua, còn lơ đãng liếc Tri Ý một cái, đầu mày cuối mắt sắc mùi ngả ngón, nhìn thế nào cũng thấy hần đang cố ý.

Tường Nhất Minh đang nói chuyện với La Vĩ Hàng về môn thi buổi chiều, còn cả việc thực tập trong mùa hè này. Tâm tư Tri Ý đều để dưới bàn, nhưng khi nghe hần nhắc đến chuyện thực tập vẫn có chút phân tán, nghĩ bụng có lẽ đây chính là "chuyện tốt" mà hần muốn nói, vì thế mới phải gọi cả một đám người ra để cùng nhau "chia sẻ".

Theo bản năng liếc Tường Nhất Minh một cái, nhìn gương mặt đắc chí của hần, ý muốn hỏi han của Tri Ý ngày càng phai nhạt. Có những lời, người nói tự cảm thấy bản thân đã che giấu rất kỹ, không hề sơ hở, nhưng đến khi vào tai người nghe lại chẳng thấu đáo đến vậy.

Cái chân đang tác quái dưới bàn kia đột nhiên nhả vào giữa hai chân nàng như để trừng phạt, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, kích thích đến mức Tri Ý khẽ rên một tiếng, da đầu cũng run lên.

Cũng may nhà ăn vốn ồn ã, Tường Nhất Minh lại đang hăng say thảo luận, không có ai phát hiện ra thay đổi của nàng. Tri Ý không khỏi ngược lên trừng người kia một cái, tâm mắt còn chưa kịp thu hồi, bàn bên cạnh lại truyền đến tiếng nói.

"Ai da, anh Tranh?" Thấy Tần Tranh nhìn lại, Tần Nịnh tiếp tục đùa giỡn: "Mặt trời mọc đằng tây à, anh có mấy khi đến căng- tin ăn cơm đâu."

Có mấy khi đến căng- tin ăn cơm? Tri Ý cười lạnh, ấy vậy mà gần đây nàng lại xuyên nhìn thấy hần ở đây đấy, có vờ vịt quá không hả?

Không nhận được liếc đến hai cô gái đang đứng, người kêu "anh Tranh" Tri Ý nhìn cũng khá quen mặt. Còn cô bé kia—— tuy rằng không lên tiếng, nhưng khóe miệng mang nét cười e lệ, hai má hồng rục đáng yêu, mắt liên tục nhìn Tần Tranh chăm chăm, thậm chí khi nghe hần trả lời: "Sao, anh cô thì không được đến nhà ăn chắc." lại vội vàng giải thích như thể sợ hần sẽ giận mình: "Không sao không sao mà, Tiểu Nịnh nó chỉ nói vậy thôi, anh Tần Tranh đừng để bụng a."

Anh Tần Tranh? Tri ý chậm rãi thu hồi tầm mắt, cũng không nhìn lắm cậu ta.

Chỉ qua vài câu nói ngắn ngủi, Tri Ý cũng nghe được ý tán tỉnh trong đó, a, nàng đúng là đã quên, người này vốn là tay chơi có số, cao thủ suu tâm "em gái".

Sau đó Tri Ý bất ngờ thu chân lại, nói thế nào nhi, nàng thấy hơi khó chịu, nhưng rốt cuộc là khó chịu vì chuyện gì bản thân nàng cũng chẳng rõ.....

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Xử nam cứng*

Sau khi Tri Ý rút chân về, Tần Tranh lại thuận tiện đổi tư thế, vừa khéo đối mặt với Tần Nịnh, tất nhiên cũng đối diện với cô bé đang đứng kia.

Tần Tranh hoàn toàn không có ấn tượng gì về em gái này, có điều nghe cô ta gọi mình cái gì, Tần Tranh ca? Như là đã thân quen lắm vậy, khóe miệng khẽ nhếch, theo bản năng liếc Tần Nịnh một cái, nha đầu này lại ngứa da rồi đây.

Thu lại tầm mắt, đặt đôi đũa xuống miệng bát, Tần Tranh đột nhiên nhả ra một câu: "Đừng gọi loạn ca ca như thế, nhà tôi nào có nhiều em gái vậy."

Một câu nói mà làm cho mỗi người một vẻ.

La Vĩ Hàng và Ngô Nam đều chăm chú nghiêm mặt, sợ không cẩn thận cười ra tiếng làm cô bé kia lúng túng, Tần Nịnh lại tức đến trợn mắt, liếc sang thấy Lâm Miểu bên cạnh mặt mày lúng túng, trong lòng dâng trào hối hận, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là do bản thân đã quá nóng vội.

Chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, Tần Nịnh vẫn cứ không nhận được cục tức này, dù thế nào thì ông anh cũng đừng nên nói mấy lời làm mất mặt người ta như vậy chứ! Thế là dẫu mở ra cái lại: "Lâm Miểu là bạn học của em, gọi ca ca theo em thì cũng làm sao chứ? Anh ấy, chuyện bé xé ra to....."

Vừa gân cổ lên thì Tần Tranh quét mắt qua, âm thanh của Tần Nịnh cũng tự nhiên nhỏ lại, ông anh họ này của cô bình thường thì có vẻ rất dễ nói chuyện, thật ra chính là chúa thù dai, mấy trò trẻ con thì còn được bỏ qua chứ cô cũng không dám đắc tội nha.

Cũng may em gái Lâm Miểu lại rất thức thời, bị Tần Tranh nói vậy đúng là lúng túng thật, nhưng ít nhiều gì cũng là mình gọi sai trước, đều do nghe theo

Tần Nịnh tự ý gán ghép, người ta thì có biết gì đâu, giọng điệu không tốt cũng phải thôi.

Nhẹ kéo tay Tần Nịnh một cái, cũng tự tìm bậc thang cho mình bước xuống: "Được rồi, được rồi Tần Nịnh, tớ đi tìm chỗ ngồi trước đây, cậu -- cậu nói chuyện xong thì qua nhé."

Tay cầm đĩa của Trì Ý hơi nắm lại, Tần Nịnh? Hóa ra cũng là họ Tần à.....

Đây cũng không phải là lần đầu Tần Nịnh tự cho mình là thông minh mai mối bạn gái cho Tần Tranh, sau khi nhìn Lâm Miểu rời đi, tự biết mình không đúng là lỗi, vốn đã định thôi, không nói thêm gì nữa, chỉ là tự nhiên liếc thấy Trì Ý đang ngồi đối diện với Tần Tranh, mặt dờ ra.

Tần Nịnh cũng xem như biết biết cái "tâm tư" mà Tần Tranh dành cho Trì Ý, có điều cái "tâm tư" này đã đến mức độ nào thì Tần Nịnh cũng không rõ, nhưng dù thế nào đi nữa thì cô cũng cảm thấy việc Tần Tranh cứ mãi nhớ nhưng một người đã có chủ thật chả ra làm sao cả, lại còn tâm tâm niệm niệm ba năm giờ, trình độ thế này, rõ là cái đồ không biết xấu hổ!

Nghĩ đi nghĩ lại, bực vì cái "tâm tư" ông anh họ, đầu óc bốc khói, mấy câu không nên nói cũng bật hết ra: "Anh —— cái thái độ của anh với con gái nhà người ta mà còn thế này nhá, thì chả trách được ai là đến giờ này vẫn chưa có bạn gái đâu, đáng đời cái ĐỒ XỬ NAM!"

Mồm nhanh hơn não, một phút cảm phần qua đi, Tần Nịnh vội vàng chạy mắt, chỉ lo Tần Tranh điên lên, "xử" cô một trận.

Sau khi Tần Nịnh biến mất, Ngô Nam và La Vi Hàng cuối cùng cũng không nhịn được nữa phá ra cười, tất nhiên còn không quên chế nhạo Tần Tranh.

"Chết mất chết mất, tôi cười chết mất, không biết là ông lại có cô em gái ăn nói hay ho gớm vậy."

"Lão Xử Nam? Ai dò dò, không được rồi, Tần Tranh, nghe lời mấy anh, mau kiếm lấy một cô bạn gái đi, chứ để trẻ con nó hi mũi coi thường vậy à."

Bị hai người bọn họ đùa vào trêu chọc Tần Tranh cũng chẳng nói chẳng rằng, mặt khề liếc về phía người vẫn cầm cúi ăn này giờ, tâm tình tự dưng tốt lên, đôi đĩa trong cứ nắm lại thả, cuối cùng trực tiếp đặt lên bàn.

"Này" một tiếng, quay sang phía người kia, bắt ngờ cố ý.

"Cậu cười cái gì?"

Người bị hấn hỏi, vốn đang cong miệng xem kịch vui rút cuộc ngẩng đầu, trong mắt Tần Tranh tràn ngập hình bóng của nàng vì vậy mà ý cười đọng đầy, tự nhiên gọi ra hai tiếng "Trì Ý", tên của nàng từ miệng hấn phát ra, rõ ràng chỉ là hai chữ quá đối bình thường, không hiểu sao bỗng trở nên lưu luyến khó tả.

Khóe môi Trì Ý như cười như không, câu hỏi đột ngột này của hấn thành công làm ngậm miệng hai kẻ làm loạn vẫn đang ra sức nhạo báng hấn, ngay cả Tường Nhất Minh ngồi cạnh nàng cũng phải dừng đĩa liếc qua, quắc mắt xét đoán, như đang suy nghĩ xem câu nói kia của hấn là vô tình hay cố ý.

Những điều này, Trì Ý biết cả.

Hôm nay nàng đi một đôi xăng - đan đơn giản, chỉ cần vài động tác nhẹ, đôi dép đã trượt ra khỏi bàn chân nàng, sau đó —— ngón chân muốt mà khề chạm vào cẳng chân hấn, dần dần lên trên, đến đầu gối hấn, siết lại, cọ sát, từ từ lần đến giữa hai chân hấn.....

Nàng nhìn thẳng hấn, gương mặt giả nai, ngây thơ vô tội: "Không được cười à?"

Tần Tranh lại cầm đĩa lên, ngón tay thậm chí còn như có như không vuốt nhẹ hai lần, nét cười trong mắt vừa ôn nhu vừa cứng chiều.

Hấn nhìn Trì Ý không chớp mắt, sau đó —— ừm không có sau đó.....

Mãi đến tận khi ăn cơm xong, tận khi Trì Ý và Tường Nhất Minh cùng nhau rời đi, khóe miệng của Tần Tranh cũng vẫn chưa buông xuống, xem ra tâm tình vô cùng vô cùng tốt, nhìn chỉ muốn đắm!

Bọn Ngô Nam, La Vi Hàng đi bên cạnh không khỏi liếc nhau một cái, nghĩ thầm cái tình huống vừa rồi lúc Tần Tranh nói chuyện với Trì Ý thế nào cũng cảm thấy như kiểu đang chòng ghẹo người ta vậy á....

-----
* cứng ở đây là mình sân si hùa theo cái phong trào fan cứng thôi, chứ anh Tranh cứng hay không thì chị Ý mới biết được:v để mọi người chờ lâu quá mình xin lỗi nha, tuần trước mình ốm ghê quá, thời tiết giao mùa đúng là không đùa được, mọi người cũng cẩn thận nha~

ps: có ai nghĩ thấy mùi thịt không, hihiv

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hút không?

Thái độ của Tần Tranh với Trì Ý trong bữa ăn làm Tường Nhất Minh rất không thoải mái, trêu chọc không coi ai ra gì, kiểu như khiêu khích..... Lại còn quang minh chính đại làm ngay trước mặt hắn, chẳng thèm che đậy.

Còn Trì Ý nữa, phản ứng của nàng cũng làm Tường Nhất Minh rất khó chịu.

Trước kia không phải nàng rất coi thường Tần Tranh sao, đối với hắn lúc nào cũng là mắt diếc tai ngơ cơ mà? Nhưng sao hắn lại cảm thấy lúc đó giữa Trì Ý và Tần Tranh phảng phất một cảm giác ái muội, kiểu ái muội này thậm chí có chút trắng trợn không kiêng dè, coi hắn như không còn tồn tại nữa vậy.

Ăn một bữa cơm cũng tan rã trong buồn bực, mà hình như cũng chỉ có hắn là thấy thế, ít nhất thì nhìn Trì Ý chẳng có vẻ gì là không vui cả, ngược lại, lúc nàng đưa đẩy với Tần Tranh, Tường Nhất Minh thấy được nàng còn rất thích thú.

Lửa giận bùng cháy trong lòng, rõ ràng chính hắn làm chuyện có lỗi với Trì Ý trước, nhưng một khi đụng đến vấn đề mặt mũi đàn ông, Tường Nhất Minh chẳng còn may mắn sót lại chút hồ thẹn nào, thậm chí hắn còn nghĩ không chừng Trì Ý cảm sùng lên đầu hắn rồi cũng nên!

Lại xét đến khả năng xảy ra chuyện này, lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn, tới khi thiếu gần đến cổ họng Tường Nhất Minh lại nhìn thấy Lương Tịnh.

Đúng, là Lương Tịnh, Lương Tịnh âm hồn bất tán. Lửa giận đã dâng cao lại miễn cưỡng bị ép xuống, dù sao thì —— hắn cũng có chút chột dạ.

Lương Tịnh bước về phía họ, lại hỏi thăm Trì Ý một chút, giọng điệu vừa đặc ý vừa cố tình: "Trùng hợp thật đấy Trì Ý, hiếm khi thấy cậu với bạn trai đi với nhau."

Hai chữ "bạn trai" được cô ta nhẹ nhàng phun ra, Tường Nhất Minh nghe vào lại thấy luẩn quẩn mùi trào phúng, hơi nhú mày, hắn theo bản năng liếc sang Trì Ý, lại bị sự lạnh nhạt của nàng làm cho sững sờ, nàng vẫn bình đạm như vậy trả lời một câu: "Đúng là hiếm thật."

Nói xong khoe miệng khê nhếch, dáng vẻ gió thoảng mây bay, như thể chẳng nghe ra cái ngữ điệu kì quái của Lương Tịnh.

Lương Tịnh nhìn vào hai người trước mặt, một người là tên đàn ông mấy ngày trước còn cùng cô ta lên mây cười gió, còn một người là đứa con gái mà cô ta sống chết muốn hạ bệ.

Híp híp mắt, nụ cười này của Trì Ý làm Lương Tịnh thấy rất chói mắt, cô ta không tin Trì Ý từ đầu đến cuối vẫn chưa hay biết gì về chuyện giữa mình và Tường Nhất Minh, nhưng thái độ dửng dưng như vậy, thật không hiểu nổi nàng là chẳng hề để tâm đến hay là nội tâm quá vững vàng nữa.

Điều này càng làm Lương Tịnh thấy phần nộ, như thể cô ta đang diễn hề cho Trì Ý xem vậy. Nhẹ "à" một tiếng, không muốn dây dưa nữa, Trì Ý này dù có thực sự không để ý đi chăng nữa thì không phải vẫn là bị cô ta đoạt mất bạn trai sao.

Sau khi Lương Tịnh rời đi, Tường Nhất Minh lại không nhận được liếc mắt nhìn Trì Ý một cái, bất ngờ phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, giây tiếp theo, Trì Ý đột nhiên tiến lại gần hắn, sát đến mức —— Tường Nhất Minh còn nghĩ là nàng muốn hôn mình. Tim đập loạn xạ, có chút hoảng hốt, chính hắn cũng quên mất lần cuối cùng hai người hôn nhau là khi nào rồi.

Hắn tưởng Trì Ý muốn qua hôn hắn, đúng vậy, chỉ là tưởng tượng mà thôi, vì sau khi sát lại gần hắn, nàng lại đột nhiên gọi hắn một tiếng. Tiếng gọi này không giống như trước kia, cảm giác hơi lạnh lạnh.

Tường Nhất Minh không tự chủ được nuốt nước miếng, nhìn thẳng vào mắt Trì Ý làm hắn bỗng thấy căng thẳng, hơi lùi về phía sau một chút, hắn hỏi nàng: "Làm —— làm sao vậy?"

Trì Ý nhìn hắn nhăn mũi lại, đột ngột đánh giá hắn một câu: "Trên người anh hình như có mùi gì lạ."

Mùi gì? Tường Nhất Minh không rõ thế nào "À" một tiếng.

Sau đó Trì Ý bất ngờ xốc cổ áo hắn lên hít một hơi, mũi nàng chạm vào da thịt hắn, hơi thở nàng ảm áp vờn quanh, rõ ràng là ngày hè, nhưng không hiểu sao Tường Nhất Minh lại dựng cả tóc gáy.

Một lúc sau, nàng lui lại, cười cười giúp hắn sửa lại cổ áo, sau đó kề sát vào, môi dán lên vành tai hắn, giọng vừa trầm vừa lạnh, nói câu: "Có mùi khai khai như mùi gái hoang ấy."

Mí mắt giật giật, da đầu cũng muốn căng ra, miệng lưỡi Tường Nhất Minh khô khốc, nghĩ bụng có phải đã bị Trì Ý phát hiện ra chuyện gì không, nhưng ngay sau đó nàng vẫn nói cười như thường đến kéo hắn đi, không hề đáng sợ khủng bố như trước đó, giống như câu nói đầy thâm ý kia không phải từ miệng nàng thốt ra vậy.

Nhưng không hiểu sao câu nói đó lại như khắc vào lòng Tường Nhất Minh, ngẹn lại trong cổ họng hắn, thậm chí lưng cũng phát lạnh.

??????

Môn thứ hai thi lúc hai giờ chiều, Tri Ý đến trước nửa tiếng, các phòng học vắng tanh, có điều cũng không hẳn là không có ai.

Không rõ có phải do gần đây quá thường xuyên chạm mặt người kia hay không, đến giờ nàng đã quen với việc nhìn thấy Tàn Tranh, nhếch môi cười nhẹ, quả thực thói quen là một thứ đáng sợ.

Người kia vẫn trắng trợn như vậy, giữa ban ngày trong trường học mà miệng ngậm thuốc lá chẳng thèm giấu diếm đứng dựa vào một bên hành lang.

Tri Ý nghiêng người đi qua, giống như không định chào hỏi gì. Nàng không muốn nhưng Tàn Tranh thì chưa chắc.

Không ngoài dự liệu bị người kia chặn lại, vẫn là cái bộ dạng cà lơ phất phơ: "Đến sớm thế?"

"Cậu không phải cũng vậy à?"

Tri Ý hỏi ngược lại, tiện thể tầm mắt còn liếc xuống phía dưới hần, khoe miệng không nhận được cong lên, a, thay quần rồi nha.

Tàn Tranh cũng cười, nhìn Tri Ý trước mặt, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cũng giống như bây giờ, hai người đứng đối diện, có điều khi ấy người hút thuốc là nàng.

Khẽ hít nhẹ một hơi, đến khi nhả ra vòng khói, Tàn Tranh hơi nhíu mày, hỏi nàng: "Hút không?"

Tri Ý liếc nhìn điếu thuốc, lắc đầu.

Tàn Tranh cũng không miễn cưỡng, hần vốn chỉ thuận miệng hỏi một câu, nhưng chỉ một giây sau, điếu thuốc hần hút dở đã ở trong tay nàng, tiếp theo, nàng ngậm vào nơi đó, nặng nề hút một hơi.....

- - - - -

Hi, áy náy quá, làm mọi người đợi lâu ghê, mình thì không có lịch đăng cụ thể đâu ạ, mình sẽ cố làm trong thời gian rảnh của mình thôi, mọi người thích truyện mình vui lắm nhưng mọi người giục chương mới cũng đừng nói lời nặng nề nha, mất công mình lại buồn, edit do sở thích nên mình cũng không yêu cầu gì từ các bạn mà, ai có góp ý thì mình xin cảm ơn còn phản nản về vấn đề khác thì mình chịu thôi ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hút thuốc xong thì...

Nàng rất ít khi trang điểm, đôi môi chỉ một màu hồng nhàn nhạt, đầu lưỡi có lẽ do vừa hút thuốc mà ửng đỏ dị thường.

Ừm, bên dưới dường như lại bắt đầu trướng, không nhận được cười khẽ, đầu lưỡi miết nhẹ lên hàm trên, chỉ lướt qua đã mang đến cảm giác tê dại khó tả. Cúi xuống nhìn vào vị trí đang "căng thẳng" kia, Tàn Tranh có chút bất đắc dĩ, xem ra trưa nay thay quần đúng là công toi.

Tri Ý hít sâu một ngụm, liếc qua Tàn Tranh, thời điểm rút điếu thuốc rời môi, nàng khẽ hátt cằm, đưa nó đến bên môi hần.

Một giây sau, người kia ngậm lấy, đôi môi ấm áp còn vương mùi khói thuốc, cũng tự nhiên chạm vào ngón tay tinh tế lạnh lạnh của nàng.

Buông tay dời đi, chậm chậm phun ra vòng khói ngậm trong miệng lên trước mặt người kia, dần trở nên mơ hồ, Tri Ý nói: "Thuốc được đấy."

Tàn Tranh hít một hơi, trả lời một câu không rõ thái độ: "Cũng tạm thôi."

Cũng tạm?

Tri Ý không nhận được bật cười, không biết nên nói hần có trí nhớ quá tốt hay là lòng dạ hẹp hòi nữa. Khẽ xoa đầu ngón tay, nơi đó như thể vẫn lưu lại độ ẩm từ môi hần, sau đó nhìn người kia tiến lại gần nàng, hô hấp giao hòa, khoảng cách quá mức thân mật.

Tay cầm điếu thuốc luôn qua người nàng, "xèo" một tiếng, dập tắt, mà cánh cửa hành lang cũng được hần thuận tay kéo vào.

Hần nghiêng đầu, làn môi như đang mon man gõ má nàng.

Hàng mi run rẩy, người kia lại khẽ nói bên tai nàng: "Có muốn hút thuốc không?" Rõ ràng trước đó đã từng hỏi như vậy, nhưng này lần lại khác, hần bổ sung: "Hút xong thì....."

Trong lòng run lên, khẽ tê dại lại có chút nhức nhối mơ hồ. Tri Ý chống tay lên ngực người trước mặt, một giây sau, Tàn Tranh bị nàng đẩy ra, mùi hương

từ trên người hần giống vị thuốc lá trong miệng nàng y như đút, nhưng dường như, thứ mùi đó còn rất xa xôi, vẫn chưa đủ.

Tầng dưới truyền đến tiếng nói chuyện, càng ngày càng gần, từ từ tiến lên lầu, đứng ra mọi thứ nên được chấm dứt ở đây, nhưng Trì Ý lại không nhận được hồi hân: "Cậu đã từng hút chưa?".

Người kia chần chừ mất một giây, trên mặt lại đỏ ửng bất thường, vẫn là đáng vẻ cả lo phát phơ như mọi khi, nhưng ngữ khí của hần bỗng dung nghiêm túc đến lạ: "Vẫn chưa, muốn hút với cậu."

.....

Ngày kế tiếp Trì Ý có ba môn thi, quả thật có chút quá tải, buổi sáng hôm đó mọi người đều mang trạng thái như thể đã sẵn sàng lao vào chiến đấu, từ giờ cho đến ngày thi môn cuối không khí chắc chắn là thả lỏng không ít. Lại còn là môn thi cuối cùng của năm học, mọi người lại càng buông thả triệt để.

Bọn Tưởng Nhất Minh sáng mai thi xong môn cuối cùng là được nghỉ hè, có điều hè này hần sẽ không về nhà mà đến tập đoàn S thực tập, Trì Ý cũng lười vạch trần hần, chẳng buồn hỏi xem nơi hần thực tập là ở đâu, ai giới thiệu hần đến đó làm.

Nàng có đầu óc, vài chuyện chỉ cần nghĩ một chút là rõ ràng, gia cảnh Lương Tịnh không tệ, lại là người gốc thành phố S, vậy nên chuyện tìm chỗ thực tập cho Tưởng Nhất Minh, có lẽ là không khó khăn gì.

Nhớ đến biểu cảm hoảng hốt sợ sệt của hần hôm đó, Trì Ý lại buồn cười. Trước đây đúng là không nhìn ra gan hần lại bé như vậy, gan như chuột nhắt mà còn ra ngoài tìm gái, cũng thật chẳng dễ dàng gì.

Sau khi môn thi thứ ba trong ngày kết thúc, trời đã khá muộn, ba người cùng phòng với Trì Ý đều là người địa phương, thi xong đều sẽ về nhà, cho đến ngày thi môn cuối kia có lẽ sẽ không quay lại trường học.

Trong lúc thu dọn đồ dùng để đi về, Lương Tịnh đột nhiên lùi lùi tiến tới, có vẻ còn rất khí thế. Thấy những người khác đều đã đi, Lương Tịnh quét mắt đánh giá Trì Ý một lượt, mới ung dung mở miệng, giọng điệu còn mang tính gây sự.

"Gần đây tớ nghe người ta nói —— mẹ cậu chưa tới 20 đã sinh cậu, tính ra năm nay còn chưa đến 50 tuổi, chà chà, trẻ thật đấy."

"À mà đúng rồi, bố cậu có bao giờ về thăm hai mẹ con cậu không?"

"Tớ quên, gọi bố cũng kỳ, người ta lại không cưới mẹ cậu, không danh không phận, tính ra mẹ cậu chưa có chồng mà đã có con nhỉ? Dĩ nhiên là đi trước thời đại đấy."

"Ôi, đều nói không thể tin được lũ đàn ông mà, làm người ta to bụng không nói câu gì đã chạy mất, mẹ cậu mấy năm nay chắc cũng chẳng dễ dàng gì."

Trì Ý cũng không ngắt lời Lương Tịnh, đều là mấy chuyện cũ rích, từ nhỏ nàng đã nghe chán chê, chưa đến mức tức giận vì mấy lời này của cô ta.

Chờ đến khi Lương Tịnh ba hoa chích chòe xong, Trì Ý mới chậm rãi mở miệng: "Nghe nói?"

Khẽ buông mắt, sau đó Trì Ý buồn cười hỏi Lương Tịnh một câu: "Cậu nghe ai nói, Tưởng Nhất Minh?"

Thái độ thẳng thắn khác thường của nàng làm Lương Tịnh có chút bất ngờ cũng có chút đắc ý, xem đi xem đi, cô ta biết là Trì Ý đã sớm biết rõ mọi chuyện mà, còn giả bộ không phải việc của mình chứ, đúng là tâm cơ sâu nặng!

Nhìn lên, cô ta ghét nhất là cái đáng vẻ lãnh đạm này của Trì Ý: "Đúng vậy, hần nói cho ta biết đấy, mà còn nói nhiều thứ lắm"

"Vậy à?" Trì Ý nhún mày, tiếp tục chẳng chút e dè hỏi Lương Tịnh: "Làm với Tưởng Nhất Minh sướng không?"

Lương Tịnh sững sờ, không nghĩ Trì Ý sẽ hỏi trực tiếp như vậy, có điều nàng hình như căn bản cũng không cần biết đáp án, chuyển đề tài đột nhiên lại hỏi cô ta: "Vậy bệnh của hần đã nói với cậu chưa?"

Bệnh? Mí mắt Lương Tịnh giật giật, ngay cả nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc, chuyện này cô ta chưa từng nghĩ tới, Trì Ý đột nhiên hỏi ra cô ta lập tức không kịp ứng phó.

Ánh mắt nặng nề liếc qua Trì Ý, cô ta còn đang cân nhắc thật giả trong câu nói ấy: "Hần thì có bệnh gì chứ....."

"Cũng không phải bệnh nguy hiểm quá, hai người cứ mang bao thì có chuyện gì được chứ."

Câu trả lời rất hàm xúc nhưng vẫn mịt mờ, ngữ khí vẫn giống ngày thường, nhẹ như mây gió, lại làm cho tâm trạng của Lương Tịnh chìm xuống, không khỏi nghĩ đến trường hợp xấu nhất ấy.

Môi mím chặt, sắc mặt cũng dần dần trắng bệch, nhưng dù vậy Lương Tịnh cũng không muốn mất mặt với Trì Ý.

"Trì Ý, muốn dọa tôi cũng đừng tìm loại lý do này, Tưởng Nhất Minh....."

"Dọa cậu?" Trì Ý nở nụ cười, vừa cười vừa tỏ vẻ không thể cứu chữa: "Cậu không nghĩ à, vậy sao bao nhiêu năm quen nhau mà tôi không bao giờ lên

giường với hân?"

Thu: Halo, halo mọi người, mình xin lỗi nha mình đã lạc lối mất một lúc, huhu, tự dưng lại vui vui bớt động lực í(nhưng mà đọc cmt động viên của nhiều bạn làm mình vui lắm nhé, cảm ơn mọi người nhiều nhiều <3 <3 và sẵn spoil luôn là chương sau anh chị sẽ thịt nhau nhóc, hihihihihihhi, dề!

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Có chút muốn... Mà dường như không chỉ một chút

Trời vừa đổ mưa ký túc xá nữ cũng cúp điện, hành lang như mọi khi lại vang lên âm thanh oán giận, sau đó, sấm chớp đùng đùng, mưa như trút nước.

Con mưa tầm tã rửa trôi không khí oi ả mấy ngày liền, chỉ là hiệu quả cũng không đáng kể. Ký túc xá tối om, Tri Ý ngồi trước bàn, tay vô thức ấn vào nút nguồn điện thoại, màn hình nửa sáng nửa tối.

Tiếng mưa dội lên cửa sổ ầm ầm bên tai, âm thanh rất lớn, nước đổ dồn dập làm người nghe bỗng thấy ngọt ngào.

Sáng nay Tường Nhất Minh đã thi xong môn cuối, trước lúc đi còn tới tìm nàng, hỏi nàng đã mua vé tàu về nhà chưa, lại hỏi có muốn hân đưa nàng đến bến tàu không, Tri Ý chỉ đáp anh còn bận nhiều việc, không cần lo cho em. Sau đó hân liền thở phào một hơi, dường như chỉ sợ nàng lại chất vấn đây đưa.

Nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của hân, Tri Ý cũng thấy vui vui, dù sao những ngày tháng thế này sẽ chẳng còn bao lâu nữa.

Tiếng người kêu ca dần dần ngừng lại, trong ký túc xá vẫn là một mảng đen sì, lúc này còn chưa có điện có lẽ là sẽ mất cả đêm.

Hơi đắng miệng, đầu lưỡi không nhìn được liếm niết hàm răng, luồn qua, chậm rãi cắn vào, dần dùng sức, muốn cảm giác đau này xua tan đi vị đắng trong miệng, nhưng đến cùng..... Tri Ý buông lỏng, cam chịu số phận móc lấy bao thuốc từ trong ngăn kéo, hóa ra cai thuốc không dễ như nàng tưởng.

Rút một điếu, lúc đưa đến bên miệng nàng hơi dừng lại, trong mũi tràn ngập mùi thuốc lá rê tiền, xoay xoay bật lửa trong tay, sau đó bật lên, hít một hơi thật sâu, chỉ là một giây sau, Tri Ý lại đột ngột đập tắt.

Hân là do thời tiết nên nàng mới cảm thấy thuốc lá nặng mọi khi vẫn hay hút, hôm nay lại không còn ngon miệng nữa. Nửa già điếu thuốc bị nàng tống vào thùng rác, sau đó Tri Ý đứng dậy, chậm rãi cời quần lót xuống, chỉ mới một lúc, trên đó đã có một hoa ướt át, ngón tay quệt nhẹ, dịch nước dính dính.

Ngực cũng có chút trướng, cách một lớp váy ngủ mong manh, hai điểm nhô ra lại càng dễ thấy, càng sưng tấy trên ngực, như muốn được xoa nắn một phen, cảm giác ấy chẳng dễ chịu gì, nhưng Tri Ý bỏ mặc.

Thân thể nàng lúc này vừa tắm xong, thật mềm, cũng thật nóng, mềm đến mức hòa tan lòng người, nóng đến độ thiêu đốt thần trí.

Ừm, có chút muốn, mà dường như không chỉ một chút.

.....

Tần Tranh ngồi trong ký túc xá vắng vẻ, buổi sáng vừa thi xong môn cuối cùng, mọi người đều đã về nhà. Phòng ký túc bốn người, hiện tại chỉ có một mình hân, bỗng dưng thấy có chút đột ngột, mà dường như cũng không hẳn.

Khi này lúc trời mưa, điện ở đây cũng chập chòn, nhưng vẫn may sau đó lại có trở lại, chỉ là điều hòa đang chạy lúc trước đã ngừng lại, Tần Tranh ngồi bên giường, lười quản. Nhìn nhìn, hơi mất tập trung.

Lúc âm báo tin nhắn vang lên, mí mắt hân run khẽ, vài giây sau mới với tay qua, đến khi cầm điện thoại lên mở ra xem, sắc mặt bỗng biến đổi, trở nên hơi tối tăm.

Nhưng người bên kia dường như chẳng hề hay biết đến tâm tư của hân vẫn hồn nhiên gửi liên tiếp bao nhiêu tranh ảnh đủ màu đến điện thoại của hân, có vẻ như muốn đạt được mục đích mới thôi.

Tần Tranh cau mày, trong mắt hiện vẻ chán ghét, đến khi đang định kéo số điện thoại này vào danh sách đen, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, hành động lập tức dừng lại, dường như, tim cũng run lên.

Bên ngoài sấm nổ vang trời mưa rào xối xả, vì thế tiếng gõ cửa ấy nghe không rõ ràng cũng có chút không chân thực. Nhưng quả thật có người đang gõ cửa, một tiếng lại một tiếng, trầm mà mềm mại, giống như người kia.....

Nhắm mắt lại, điện thoại di động bị hất tiện tay ném lên bàn, một giây sau, cửa mở ra, quả đúng là người ấy.

Quá mức chật vật cũng quá mức —— đáng yêu.

Nàng chỉ mặc một cái áo T-shirt cỡ lớn, giống như ngày đó, hơn nửa đã bị nước mưa làm ướt, vì thế hắn có thể nhìn thấy rõ ràng thân hình uyển chuyển của nàng, lớp áo màu đen mỏng manh ngấm nước dính sát lên bụng nàng, ngay cả —— ngay cả hình dáng xương mu bên dưới, còn có trước ngực..... Còn có vẻ mặt nàng giờ phút này..... Còn có, đôi con ngươi mờ mờ hơi nước đầy tình dục ấy.....

- - - - -

Thư: Ôe, chương này sao mà nó dài quá, anh em đọc tạm trước nhé, thịt sẽ ra nhanh thôi ạ ~

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cho anh thao nhé?

Hắn kéo nàng vào phòng, thân hình thuận thế đè nàng lên cửa, chiếc ô ướt đầm rơi xuống bên chân hai người, nước nhỏ tí tách, nhưng chẳng ai quan tâm. Họ dựa vào nhau rất gần, vô cùng vừa vặn, chỉ trong chớp lát quần áo Tần Tranh cũng thấm ướt.

Tiếng sấm vẫn vang vọng bên ngoài, lớn đến mức khiến cho nhịp tim dồn dập, không còn bình tĩnh. Trong phòng cũng chẳng hề yên ả, hai thân thể tươi trẻ dán sát vào nhau, nóng bỏng, đến mức —— làm Tần Tranh có chút bất đắc dĩ, nơi đó như thể bị kích động đến phát cuồng, cơn thịnh nộ cương ngạnh đầu về phía Trì Ý, cứng rắn đâm lên bụng nàng.

Đúng thế, hắn muốn nàng, cái loại muốn đến huyết dịch sôi trào. Không nhịn được kìm nén bên tai nàng, tay mò vào trong vạt áo, động tác hơi ngừng lại, lồng ngực lửa cháy cuộn cuộn.

Bên trong —— nàng không mặc quần lót..... Tần Tranh cười, nếu mặc mới là thừa thãi.

Đôi môi nóng ướt treu ghẹo bên tai, càng lúc càng dán sát lại gần, Tần Tranh khẽ hỏi nàng: "Cho anh thao nhé?"

Giọng nói như run lên, động tác bên dưới cũng ngừng lại, không thể xác định liệu có phải lần này cũng chỉ là một giấc mộng hoang đường. Vì thế, hắn chờ mong đáp án từ nàng.

Tay người ấy vẫn còn ẩm ướt nắm chặt lấy tay hắn, sau đó chậm rãi dẫn dắt hắn đến nơi đó của nàng. Nơi đó —— quả là tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng.

Lông tơ mềm mại, âm mao lướt qua lòng bàn tay hắn, xúc cảm như có như không, nhưng cũng khiến lòng hắn tê dại, khe nhỏ được hai bên âm thần bao lấy, có vẻ không nhịn được run lên, như thể muốn cho hắn thâm nhập, dốc lòng khám phá.

Nàng ngẩng đầu, mặt đỏ yêu kiều, ngay cả lời nói ra cũng mê hoặc nhân tâm: "Thấy sao?"

Tiếp đó, nắm chặt lấy tay hắn ấn xuyên qua khe hẹp đó của nàng, đầu ngón tay giống như bị thiêu đốt, đầu hắn nóng lên, ngón tay cũng phát run.

"Thật ướt."

Hắn nói cho nàng biết, tay đặt bên âm thần xoa nắn hoa hạc nơi đó, người kia khẽ rên một tiếng. Tần Tranh biết nàng đang rất thoải mái. Sau đó chậm rãi lần xuống, đến nơi miệng huyết ướt át, ngón tay thăm dò nơi đó, cố ý chơi đùa, nàng thật sự —— đã ướt hoàn toàn, Tần Tranh thích vô cùng, thích nàng thẳng thắn chẳng hề giấu giếm như vậy.

Ừm, đúng là rất thoải mái, so với lúc nàng tự mình giải tỏa sướng hơn nhiều. Vì thế Trì Ý nhón chân, hướng về phía hắn, ngực dựa càng sát vào hắn, mà nơi đó, hình như lại được hắn đi vào sâu thêm một chút.

Nàng dán môi lên môi hắn, hô hấp dồn dập chậm nhẹ: "Còn chưa ướt đầm....."

Trì Ý nói xong liền buông tay đang nắm Tần Tranh, hai tay vòng lên cổ hắn, bên dưới nàng còn cố tình động động mấy lần, tiếng nước lép nhép phát ra rất khẽ. Nhưng đối với Tần Tranh mà nói, như vậy đã đủ làm cho lý trí hắn tan rã, hoá ra không chỉ mình hắn cảm thấy chưa đủ.

Đôi môi mát lạnh dán lên môi hắn, đụng chạm như có như không, ánh mắt thâm trầm tình dục ướt át nhìn hắn, không hề chớp mắt. Tim Tần Tranh như muốn nổ tung, nàng sao mà —— sao mà cứ hợp ý hắn như vậy chứ.

Một giây sau, môi lưỡi Tần Tranh chiếm lấy quyền chủ động. Ngón tay của hắn bên dưới thâm nhập càng sâu, vân vân sáp lộn, sau đó một cái tay khác

đề chặt mông nàng lại, nắm ngón tay ấn sâu, dùng lực tách ra, cảm nhận hoa huyết của nàng không nhịn được co rút lại mấy lần.

Tri Ý hơi thở gấp gáp, ánh mắt mê ly, đôi môi hé mở, đầu lưỡi Tần Tranh liền theo đó tiến vào bên trong, cuốn lấy lưỡi nàng, nặng nề hôn mút, phóng túng chơi đùa.

Hắn tận lực thăm dò lưỡi nàng, đầu lưỡi cương nhu kết hợp dịu dàng cắn xé, hắn chắc chắn đã biết, làm như vậy có thể kích thích nàng động tình, nơi đó hoa dịch tràn lan chảy ướt ngón tay hắn.

Hắn thật sự có chút cố ý quá mức, nhưng Tri Ý chẳng vội ngăn cản, nàng rất hưởng thụ, hưởng thụ "sự tận tâm" của hắn. Thậm chí có vài lần nước bọt hắn đẩy qua cũng được nàng cam tâm tình nguyện nuốt xuống, cho tới khi không còn nuốt kịp, từng dòng nước từ từ chảy ra làm ướt cả hai người, dưới ánh sáng đèn vàng vệt nước chảy lấp lánh, ướt át khôn cùng.

Bên ngoài tiếng sấm nhỏ dần, mưa cũng đã ngớt, trong phòng lại có vẻ yên tĩnh lạ lùng, bóng dáng bọn họ giao hoà, tiếng nước âm muội vẫn vang lên, không rõ là từ môi lưỡi hai người hay từ nơi bên dưới kia.

Tần Tranh kéo mông nàng kề sát, nâng lên cao, người kia hiểu ý ngay, hai chân quăn lấy thắt lưng hắn, vật kia vẫn đang "tư thế sẵn sàng", bị nàng cố ý cọ sát mấy lần, cọ đến khi hắn máu nóng sục sôi dồn hết xuống nơi đó.

Một nụ hôn ướt át nghet thở, đầu lưỡi bị hắn mút đến mức tê dại hơi sưng lên, bên dưới động tình lại càng trống vắng khó nhịn, khi bọn họ tách ra môi lưỡi còn dây dưa kéo ra một sợi chỉ bạc khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Mặc dù nụ hôn đã chấm dứt nhưng âm thanh hít thở ái muội vẫn còn quẩn quýt, tiếng thở ồ ồ, tần suất gấp gáp, mang theo chút cấp bách cần được thỏa mãn.

Tần Tranh không nhịn được lại hôn lên mi mắt nàng, Tri Ý khẽ nhắm mắt lại, sau đó chỉ trong tích tắc, mắt còn chưa mở đã bị hắn đưa lên giường.

T-shirt rộng rãi quá mức trượt xuống, lộ ra đầu vai tròn trịa, xương quai xanh tinh xảo, còn có ngực nàng——chẳng hề có áo lót bao bọc, vải áo bị nước mưa thấm ướt cũng làm ướt nơi đó của nàng, núm vú dựng thẳng, sung huyết, khẽ run rẩy, thiêu đốt ánh mắt người nhìn.

Không có quá nhiều chần chừ, Tần Tranh sáp lại, khuỷu tay chống xuống bên người nàng, hông cũng chen vào giữa hai chân nàng, mở rộng đôi chân thon thả ấy một cách quá mức, thứ đồ đã ngóc đầu cứng nhắc kia của hắn, cách một lớp quần, đối diện với thân dưới sâu thẳm tiêu hồn của nàng.

Ngón cái mon tron trên eo nàng, xoa nắn vuốt nhẹ, làm Tri Ý không khỏi híp mắt lại, loại cảm giác tê dại này thật khiến cho người ta thoải mái, nhưng dường như cũng có chút vô lực, thân thể phảng phất như bị người ta mềm mại bao lấy, chỉ có thể mềm nhũn nằm dưới thân hắn, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.....

Đôi mắt người kia nhìn nàng sâu thẳm, trong đó như cất chứa một ngọn lửa, càng lúc càng lan rộng. Hắn cúi người lần thứ hai hôn lên môi nàng, lần này chỉ lướt qua rồi thôi, sau đó theo cổ nàng, chậm rãi liếm láp, xuống đến nơi sung huyết đỏ bừng mà hắn vẫn ngày đêm nhung nhớ.

Đầu vú vừa được hắn ngậm vào trong miệng, Tri Ý liền không nhịn được ưm một tiếng, đầu lưỡi ẩm ướt ngậm mút nơi nhũ tiềm, cố ý ma sát, làm cho đoá hoa nhỏ bị giày vò đến càng thêm mất cảm, cảm giác tê dại trong nháy mắt xâm chiếm toàn bộ thân thể nàng, tiếng "Ưm" từ miệng phát ra lại càng thêm kiều mị câu người.

Bên đầu vú kia lại bị hắn phân biệt đối xử, ác ý nắn bóp, vân vê đè ép trong tay, lòng bàn tay ấn lên đầu vú cứng nhắc như đá, dường như muốn ấn nó chìm sâu trong quầng vú, hơi nặng cũng hơi ngứa, móng tay gãi lên điểm đỏ bừng, chậm rãi vân vê, nhẹ nhàng lôi kéo, động tác ngang ngược, như chính con người hắn vậy!

"Chep chep" Tiếng hắn hôn mút ngực nàng vang vọng, thân thể lại càng hưng không khó nhịn, Tri Ý không nhịn được dùng chân cọ hắn, ưm, đụng tới nơi đó của hắn, vừa nóng lại vừa cứng, hình như cũng có chút ẩm ướt.

Bàn tay mềm mại đang khoác trên cổ hắn dần dần đi xuống, đến mép quần, người kia dường như hơi run lên, động tác cần quét trước ngực cũng càng thêm kịch liệt.

Ngón tay vuốt ve thắt lưng hắn, dưới lòng bàn tay là thân thể nóng bỏng mà rắn chắc, còn cả cơ bụng nơi đó, đường nét rõ ràng mạnh mẽ, Tri Ý rất yêu thích, yêu thích cái thân thể làm người ta mê mẩn này của hắn.

Ngón tay nhẹ nhàng luồn xuống, dần dần thăm dò vào bên trong, sau đó nàng từ từ đem quần hắn cởi ra, người kia rất phối hợp với động tác của nàng từ áo, quần đến quần lót, đều không chút do dự mà bị ném xuống dưới giường.

Đúng vậy, rốt cuộc hai thân thể trần trụi cũng được lồng ghép vào nhau không còn khoảng cách, còn thịt vừa được thả ra, lập tức tiến vào.....

- - - - -

Thu: Chương này dài kinh hồn, mà hình như vẫn chưa có sự tiến triển mang tính quyết định nào, éc ~ poor anh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Sáng Sớm Hôm Sau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

